XVII. évfolyam 39. szám. **Ára: 1 forint** 1961. szeptember 28

Ludas Matyi

Mészáros András rajza

PAX: Nyugalom, emberek, nagy gyakorlatom van már ebben!

Egy virágzó TSZ és az elnöke

A téeszt „Virágzó”-nak hívják, az elnököt Hodek Józsefnek. Nem szándékozom felfedezni sem a téeszt, sem az elnökét. Ismerik már országszerte.

Kis téesz. Gépesített. Korszerű. Ezernyi ötlet: nagy eredmény. A keresetet nem munkaegységben, hanem forintban fizetik ki a tagoknak. Pusztai Pál rajzolóművész kollégám, aki mellettem ül a téesz-irodában, és végiglapozza a fizetési listát, megjegyzi, hogy ő vissza sem jön Pestre, itt marad a pusztán juhásznak vagy ellető kanásznak. Aztán mégiscsak visszakocsikázik velem, amikor meggyőzöm, hogy előbb-utóbb majd csak eléri ő is ezt a jövedelmet. Igaz, hogy le kell mondania a háztájiról... Pedig az se csekélység Kisbér-Battyánpusztán.

A téesz tizenkét éves. Az elnök Kossuth-díjas, és legalább négyszer annyi idős, de mint elnök, tizenkét éves ő is. Amikor megmutatta a „Virágzó”-t, és a főkönyvben feltüntetett hat és fél millió tiszta vagyont, megkérdeztem tőle: hogyan csinálta?

— Én az a pincér vagyok, aki sűrű asztalok között, rakott tálcákkal el tudok menni anélkül, hogy a vendégeket leönteném szósszal.

Ezzel vél magyarázatot adni arra is, hogyan tudott másfél kilométeres remek aszfalt utat csináltatni a puszta kellős közepén. Aszfaltozott téesz. Ilyent sem láttam még! Azt hiszem, Hodek csinálta először Magyarországon. Ügyesen, okosan, ravaszul. Nem írom le, hogyan és miként, majd csak elmennek a derék téeszelnökeink egy kis tapasztalatcserére Jóska bácsihoz a „Virágzó”-ba...

Érdemes! Nemcsak az aszfaltút miatt. Hanem azért is, amit mond és cselekszik.

— A téesz-elnöknek jobban kell szervezni tudni, mint egy filmrendezőnek. Ez a titka a dolognak... No meg az, hogy ami okosat az emberek ajánlanak, javasolnak, azt mind el kell fogadni... De ami rossz, azt még akkor sem kell elfogadni, ha egy kicsit feljebbről dirigálják...

Jóízűn, zamatosan beszél, de olykor meghökkenek attól, amit mond.

— Néha suba alatt kell a szocializmust építeni, mert sajnos vannak, akik ha tudják, hogy jól csinálja az ember — megfúrják... Én inkább hallgatom a kritikát kívülről, bármilyen kellemetlen is, könnyebb azt elviselni, mintha zárszámadáskor a tagság megkérdezi: hol a pénz?...

— Arra érti a „kritikát kívülről”, hogy a „Virágzó” elnöke nem szívleli a nagyüzemi baromfitenyésztést? — kérdem nagy bátran. Tudom, ez a gyengéje.

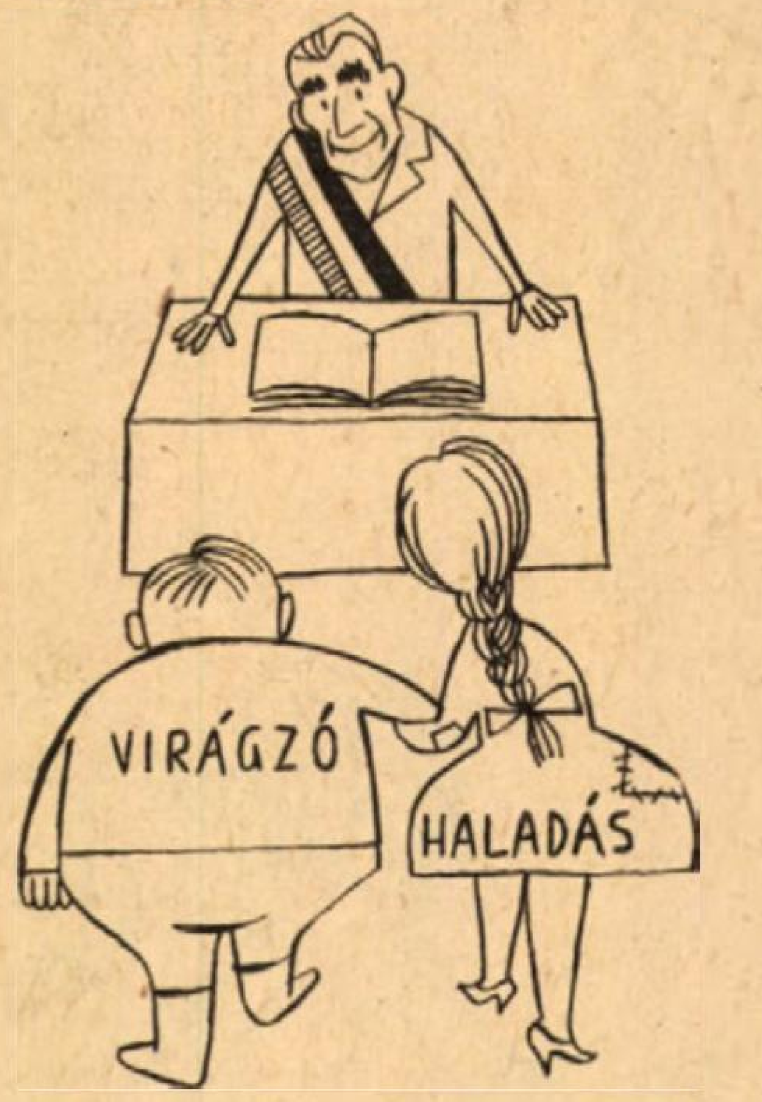

— Van a háztájiban elég baromfi. Aztán meg mindennek eljön az ideje — feleli.

Nem ígérgeti, hogy olyan mintabaromfi-farmot rendez majd be, aminek csodájára járnak, de — ahogy errefelé mondják — „fülibe van már a tapló”, tehát nem is tiltakozik. És ez nagy szó! A nagyüzemi baromfitenyésztés izgatja már Hodek József dús fantáziáját, meg aztán: bírálták is ezért a mulasztásáért eleget.

De nemcsak ezért bírálták.

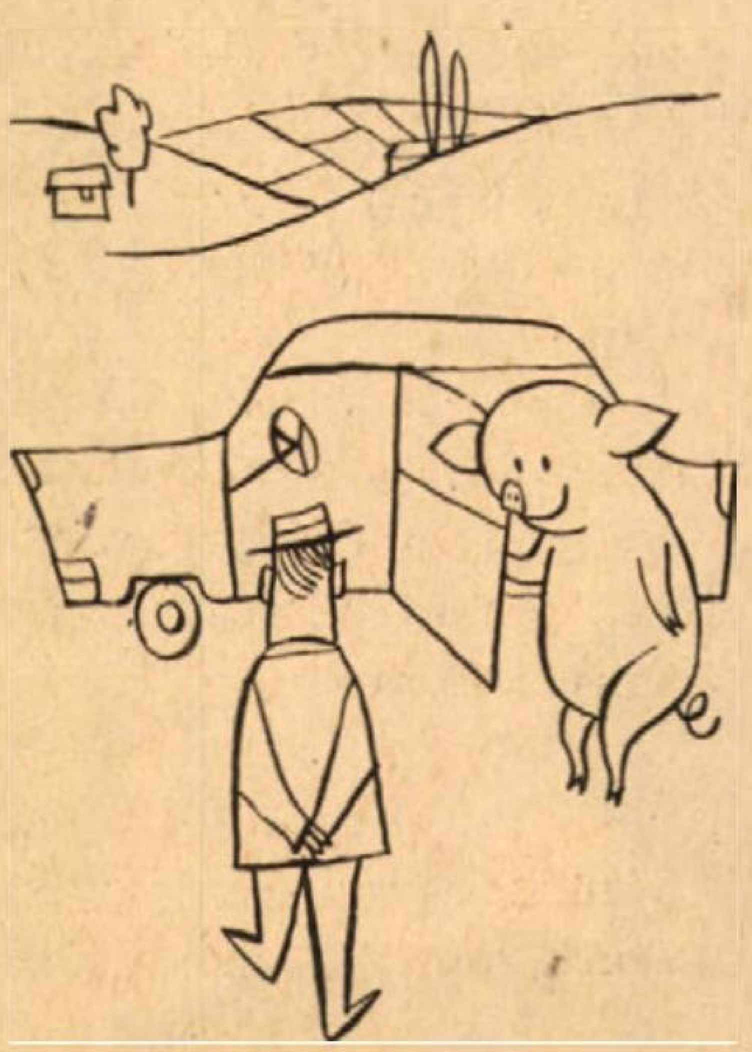
Egy évtizedig az volt a híre, hogy nem enged be új embert a „Virágzó”-ba. Végre mégiscsak megtört a jég: ez évben egyesül a „Virágzó” és a kisbéri „Haladás” téesz. Az 52 taghoz 133 jön még, a 800 holdhoz 1200 hold. Nagy virágzó lesz a kis „Virágzó”-ból kétezer holdon.

Háromszor annyi termést és állatot ad el az államnak a „Virágzó”, mint amennyi dukálna. Mindent, amit termelnek! Ezért van nagy becsülete Hodek Jóska bácsinak „fentről”. A tagság felől „lentről” meg azért, amit az állam, a „Virágzó” hűségéért, — a felvásárlási áron felül —, a tagságnak juttat: gépesítést, hitelt, adósságradírozást stb.

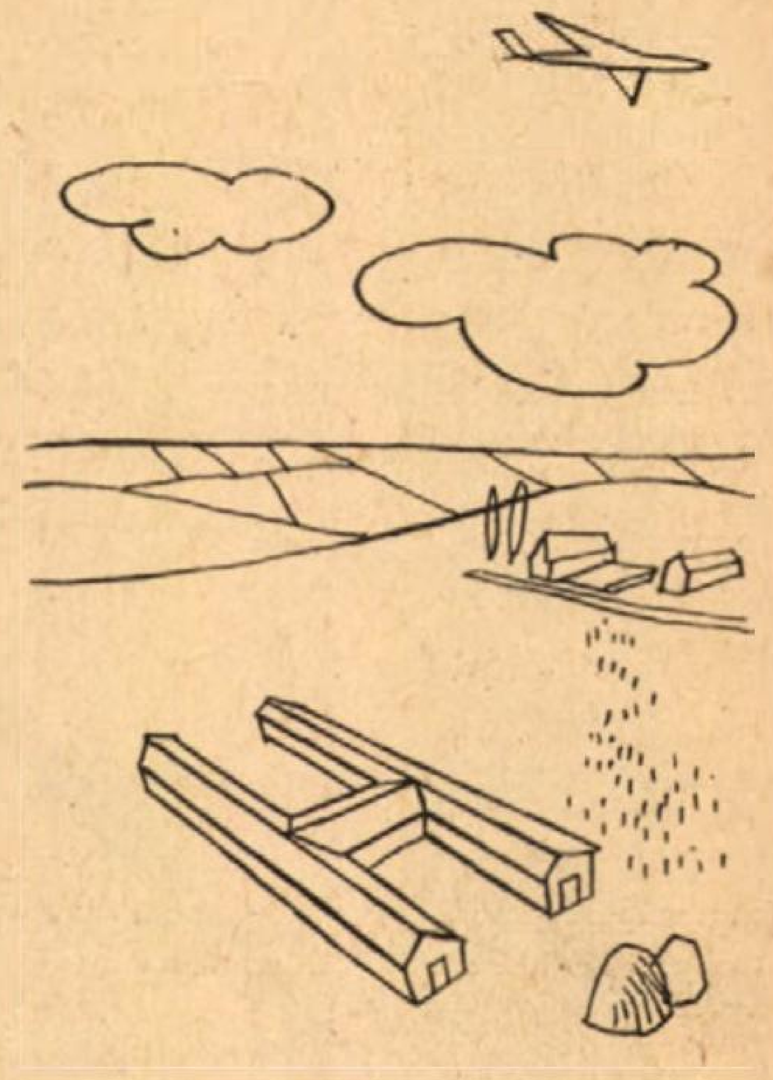
— Annyi a kedvezmény — mondja nevetve —, hogy száz Hodeket már megérezne az államkassza. De hát a mi téesz-elnökeink nagy része maradi, nem ismeri a kedvezményeket. Én pedig mindig a rendeleteket bújom, tanulom a paragrafusokat, és ahogy eladjuk a termést az államnak, máris igényeljük a kedvezményt. Jól jár az állam is, meg a téesz-tagság is....

Az elnök a községben, Kisbéren lakik, ott épített házat. (Csak a kerítése harmincezer forintba került.) Onnan karikázik kora reggel biciklin a pusztára, késő este meg vissza. Megkérdeztem tőle, hogy miért nem vesz autót? Kell ez ma már a munkához, meg pénze is van rá, bizonyára.

— Már kérdezte a tagság is — feleli —, de mégsem vettem, mert megszólnának. Hanem most a hizlalókanászunk, a Deák Lőrinc vesz egy Moszkvicsot, már be is fizette. Amikor az majd megjön, meghozatom én is az enyémet, mert akkor már lehet az elnöknek is. Az ellető-kanász, a Šántik István, nem vesz kocsit az idén, mert villát épít magának Kisbéren...

Ott megyünk el az újonnan és korszerűen épített sertéshizlalda mellett. Két párhuzamos, hosszú épület, világosszürke palatetővel,

belül jobbról balról sínen fut az etető rizni; az épület két szárnyának közepét nagy „előkészítő” helyiség fogja össze.

— Olyan ez, mint egy hatalmas „H”-betű — mondom.

— Úgy is van — hagyja rám tréfából, de mégiscsak büszkén Jóska bácsi. — Hadd lássák a H-betűről felülről, a repülőgépről is, hogy „HODEK”.

Nemhiába mondják róla, hogy: hiú, okos, ravasz, keménykezű, jó gazda, ötletes, szókimondó, egybenmásban makacs is. Így igaz.

Hozzáteszem: boldog ember is.

Földes György

NATO-mélyszántás Nyugat-Európában

Szegő Gizi rajza

KÖZVETLEN KAPCSOLAT

Egy vasárnap Monori Ede, a Darabárugyár igazgatója magányos sétát tett a budai hegyekben, de mivel nem szokta meg a gyalog tájékozódást, eltévedt.

Próbált visszatalálni az autóútra, de nemsokára már ösvényt sem érzett a talpa alatt. Egyre sűrűbb és sötétebb lett körötte az erdő. Ág megcsapta, tüske megkarcolta, így bolyongott, míg egyszer csak leszállt az este. Az igazgató arra gondolt, milyen jó, hogy

nőtlen ember, most legalább otthon nem esik kétségbe a családja.

Egy barlangban húzta meg magát éjszakára, s reggel kissé törődötten és tüsszögve, de bizakodva fogott az útkereséshez. Remélte, hogy mire a Darabárugyárban felbőgnek a szirénák, ő is, csakúgy mint eddig, ott lesz munkásai között. Ám hiába, peche volt, délig sem talált ki az erdőből. Elképzelte, hogy milyen riadalom lehet a gyárban. Mindenki összevissza szaladgál, telefonálgat utána...

Így bolyongott estig, de hiába, nem talált ki az erdőből még másfél esztendeig. Faháncsal és gyökérrel táplálkozott, vasárnaponként bogyókkal. Elképzelte, hogy milyen fejetlenség lehet a gyárban őnélküle, és hogy a munkások mennyire megsínylik az ő távollétét, vezető és munkások között eddig oly közvetlen kapcsolat hiányát.

Másfél esztendő múlva egy úttörő-csapat számháborúzás közben rátalált, így került vissza a civilizációba.

Miközben az első borbély ollójával borotválni kezdte, elgondolta, hogy vállalatánál milyen örömteli meglepetést fog okozni váratlan visszatérése, s hogy milyen hatalmas ovációval fogadják majd.

A portán éppen özönlöttek kifelé a munkások. Monori igazgató kitárt karokkal rohant feléjük, s csak ennyit kiáltott:

— Megjöttem!

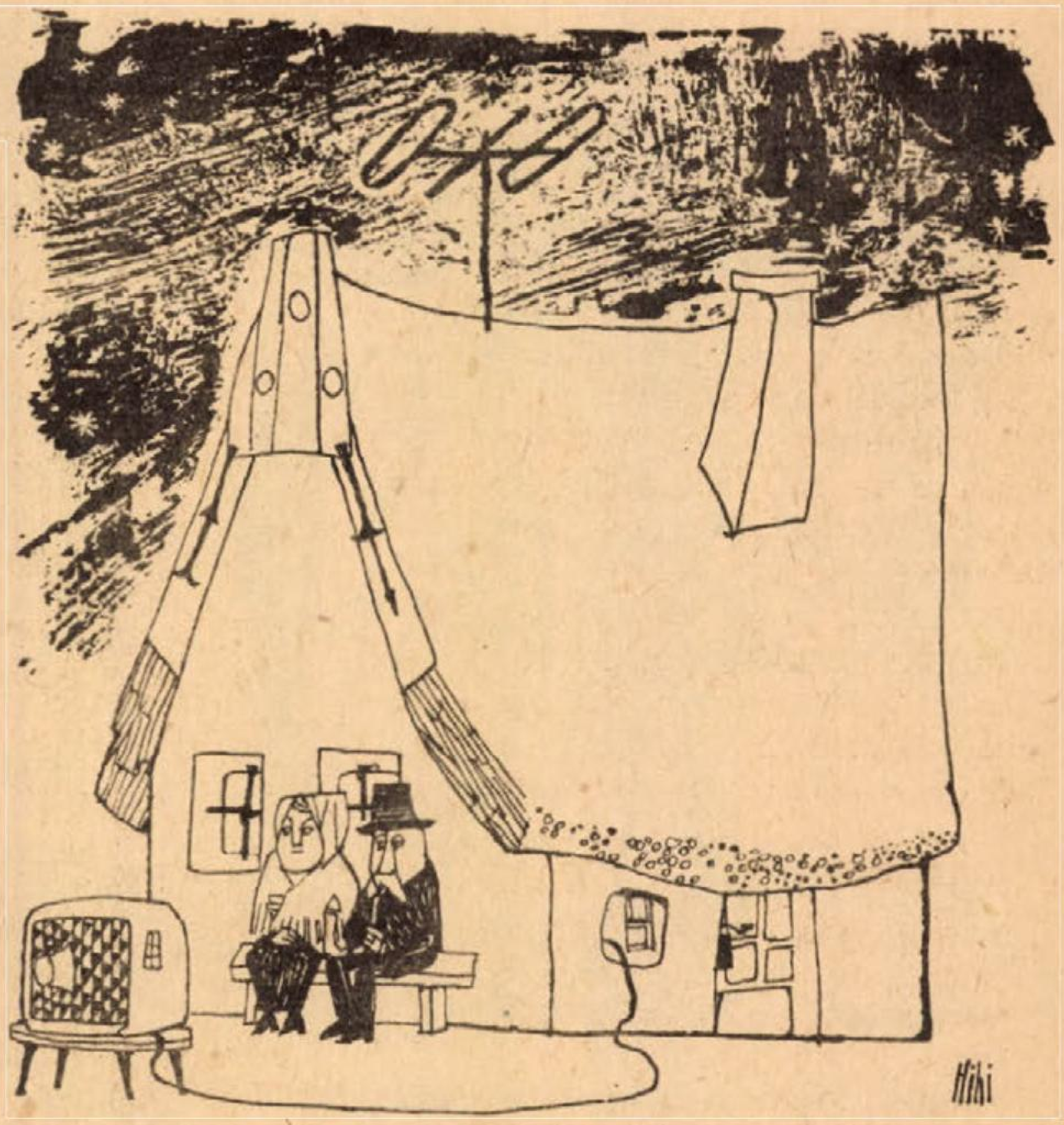
A munkások értetlenül néztek egymásra. Egyikük végre zavartan megszólalt:

— Hát házon kívül tetszett lenni?

Dunai Ferenc

Vasárnap

Hegedüs István rajza

A különc

Toncz Tibor rajza

– Én ilyenkor szeretem a Balatont, amikor a nagy többség már hazautazott!

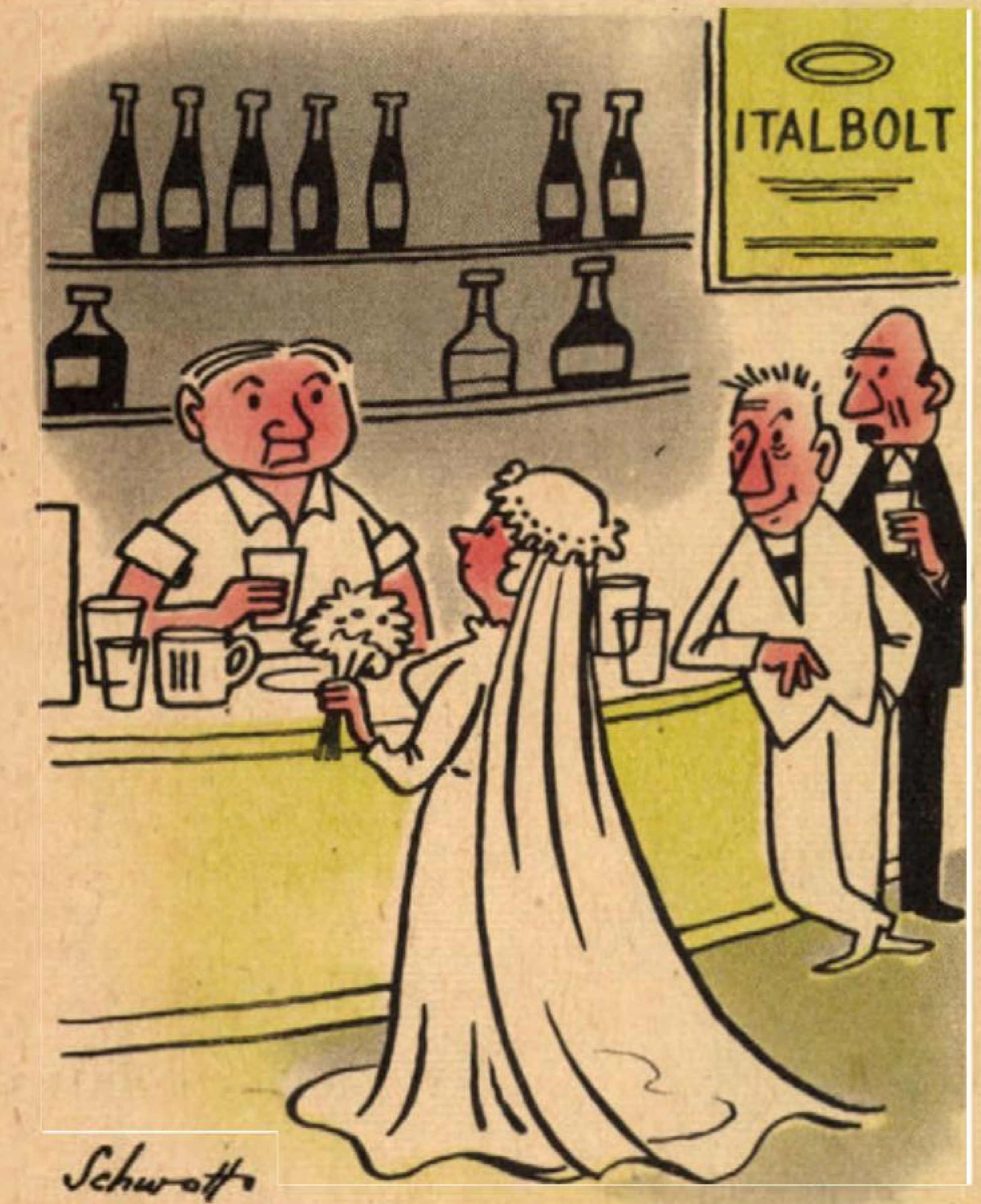
Társszerzők

Réber László rajza

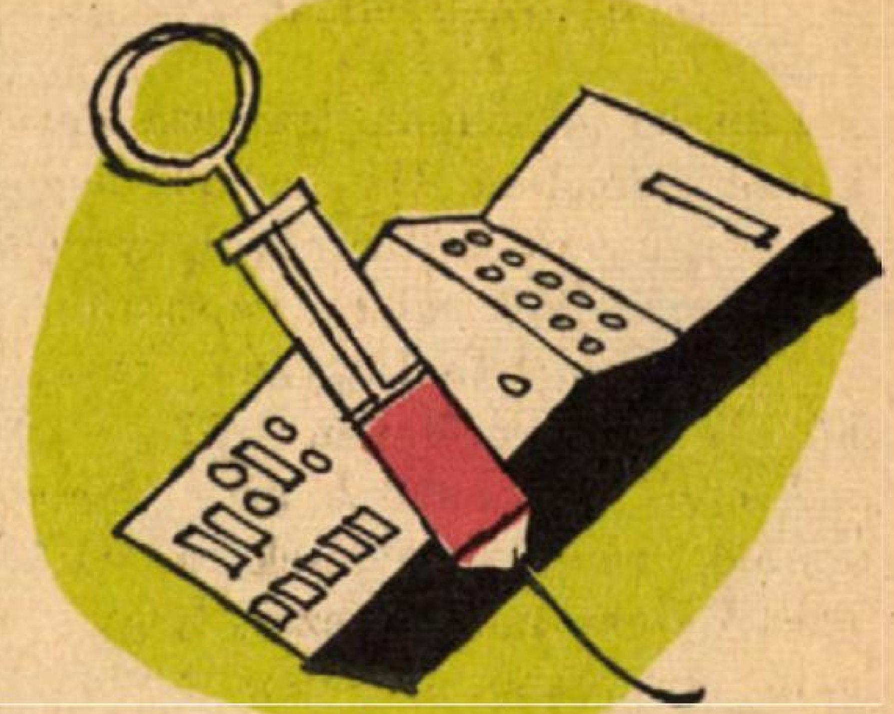
Jókor kezdi

Schwott Lajos rajza

– Nem idejött a férjem a templomból? . . .

Hasonlatos tragédiák

I.

Küldetés az Egyenlítőhöz

Kiváló elektromérnök az illető. Lelkes, ambiciózus ember, a fiatalabb mérnök-generáció népes családjából. Keresztneve István.

Istvánt néhány hónappal ezelőtt felhívatták a minisztériumba, és közölték vele, hogy a trópusokon épülő egyik ipari létesítmény vezérkarába szemelték ki őt az áramszolgáltatás parancsnokául.

A trópusokra történő utazás lelkiismeretes egészségügyi előkészítéssel jár. Istvánt mindenekelőtt beoltották malária ellen, majd álomkór és kolera elleni védőoltásokban részesült. Több mint tíz napig szédelgett a malária-oltással járó enyhe maláriában, a mesterséges kolera-fertőzést aránylag jól viselte el, alig néhány napig tartó hőemelkedéssel.

Kellemetlenebb volt a lepra elleni védőszérum utóhatása. István több, mint egy hetet feküdt az oltás után, s mikor lábraállt, igen gyenge volt. Ezért vártak is néhány napot, míg megerősödik, és csak egy hét után kapta meg a bubópestis elleni védőszérumot.

A bubópestissel nagyon beteg volt. Két hétig nyomta az ágyat. Felépülését speciális injekciós-kúra követte, dengue-láz és beri-beri ellen. Ám a felkészítés lassan végefelé járt, és az utazás időpontja szépen közeledett.

Az utolsó, a filariázis elleni védőoltás közben megfúrták, más ment a minisztériumból Indonéziába. István azóta szünet nélkül náthás, minduntalan megfázik. Ellenállóképessége a hazai betegségekkel szemben nagyon legyengült.

II.

Pályaválasztási tanácsadó

Lenke szülei nagy műveltségű, megfontolt emberek. Életüket céltudatosság jellemzi, családi vonatkozású kérdésekben éppen úgy, mint a közélet területén.

A család ésszerű meggondolások alapján nyár elején abban állapodott meg, hogy Lenke a jeles érettségi bizonyítványa ellenére sem pályázik egyetemre, hanem ősszel állásba megy, és megfelelő szakmát választanak számára.

Lenke életútját ezek után a legkörültekintőbb tanulmányozás tárgyává tették, szem előtt tartva, hogy korszerű, jó keresetet biztosító hivatást válasszanak a leánynak, hogy szép és egészséges munkája legyen, mely ezenfelül változatos is, perspektívájában pedig nagy lehetőségekkel ékeskedjék. Ilyen meggondolások és ilyen irányú kutatások során jutottak el egy különleges intézethez, melyben elektronikus számológépekkel dolgoztak, s ahol egy fiatal munkatársi státusz várt betöltésre. A család ezt az állást minden tekintetben alkalmasnak találta Lenke számára, ám példás gondosságukra jellemzően arról is meg akartak győződni, hogy Lenke képességei megfelelőek-e ehhez a pályához?

A szülők ezért felkerestek Lenkével egy pszichológust, gondosan ismertetve előtte Lenke kiszemelt hivatásának lényegét, s megkérve a lélekbúvárt, vizsgálja meg a leányt abból a szempontból, hogy jó adottságokkal rendelkezik-e az elgondolt hivatáshoz. A pszichológus a megfelelő képességvizsgálatok elvégzése után határozott igennel felelt a szülőknek, és azok most már nem is haboztak, hanem megírták felvételi kérelmüket az intézethez.

Lenke kérelmét azonban elutasította az intézet. Az állást a lélekbúvár fia nyerte el.

Somogyi Pál

Jucika és a papagáj

Pusztai Pál rajza

Az igazgatónő

Szín: Nagyvállalat irodája.

Klofák: Jó napot, igazgató kartársnő. Kezeit csókolom. Ha szabad megjegyeznem, igazgató kartársnőnek remekül áll ez az enciánkék ruha a vajszínű stólával.

Igazgatónő: Csakugyan? Ennek örülök... Nos, miről van szó?

Klofák: Tekintettel arra, hogy most vannak az előléptetések a vállalatnál, bátorkodom megjegyezni, hogy az igazgató kártársnő döntése, mely szerint

Andait nevezi ki az export-osztály vezetőjének, tévedésen alapul.

Igazgatónő: Hogy érti ezt, Klofák kartárs?

Klofák: Én nagy tisztelője vagyok Andainak, de talán el tetszett felejteni a pingpong-szakosztály ülésén tett demagóg kijelentéseit? Azonkívül a felesége is herceg Eszterházy környezetéhez tartozott.

Igazgatónő: Milyen minőségben?

Klofák: Mint cselédlány. Szóval úgy gondoltam, még nem lenne késő, hogy igazgató kartársnő megváltoztassa a döntését, és erre a beosztásra egy érdemes egyént nevezzen ki.

Igazgatónő: És ki lenne az?

Klofák: Csupán egyetlen személy van a vállalatnál, aki ehhez a pozícióhoz megfelelő tudással és intelligenciával rendelkezik. Magamra gondoltam.

Igazgatónő: Hát erről szó sem lehet. Maga akar vezető beosztásba kerülni? Örüljön, hogy nem minősítették vissza anyagmozgatónak.

Klofák (keserűen): Azért, mert egyszer megtévedtem?

Igazgatónő: Maga eddig tizenhétszer tévedt meg. De legközelebb nem leszünk elnézőek.

Klofák: Istenkém, milyen szerencse, hogy a mi vállalatunk élén nem férfi, hanem egy női vezető áll. Akinek szíve van. Engem az élet eddig csak tépett, cibált. Most bebizonyíthatnám, hogy mire vagyok képes! Gondoljon rám, egy szerencsétlen lényre, aki előtt újra kivirulna az élet, ha megkapnám ezt a kinevezést.

Igazgatónő: Klofák, mindjárt megríkat!

Klofák: A nap újra simogatón, melegen sütne rám, ha négy fizetési osztállyal feljebb kerülhetnék. Az ön érző, gyengéd, női szívéhez fordulok. Ugye, segít rajtam?

Igazgatónő (könnyesen): Egészen meghatott. Olyan szépen beszél. Nem tudok ellenállni. Döntöttem.

Klofák (ujjongva): Szóval, ki lesz az export-osztály vezetője?

Igazgatónő (felcsukló zokogással): Hát ki lenne? Az Andai!

F ü g g ö n y

Galambos Szilveszter

Helyszíni szemle

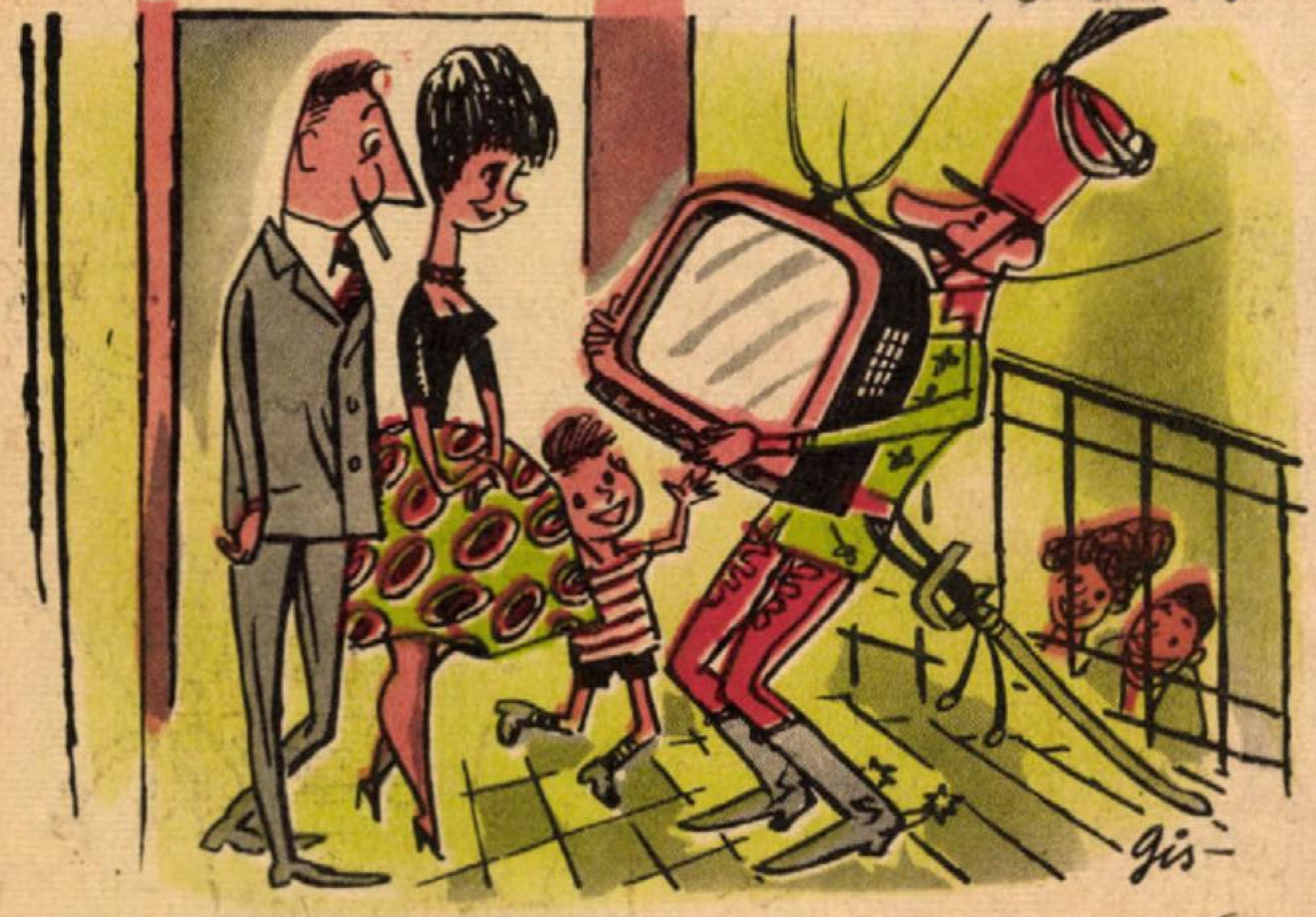
Hegedűs István rajza

– Ide is jól jönne egy kis emeletráépítés!

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– Vettem egy TV-készüléket, hogy magunkhoz szoktassuk a szomszédainkat!...

Hajnali lesen

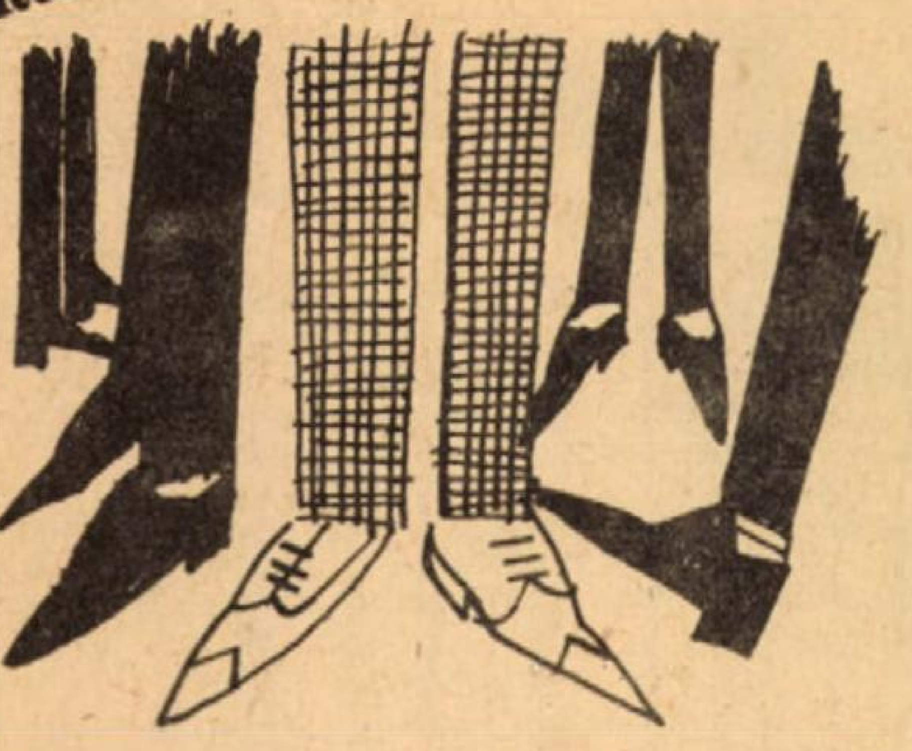
Toncz Tibor rajza

– Portás bácsi, nem tudja, lesz ma valami újdonság?

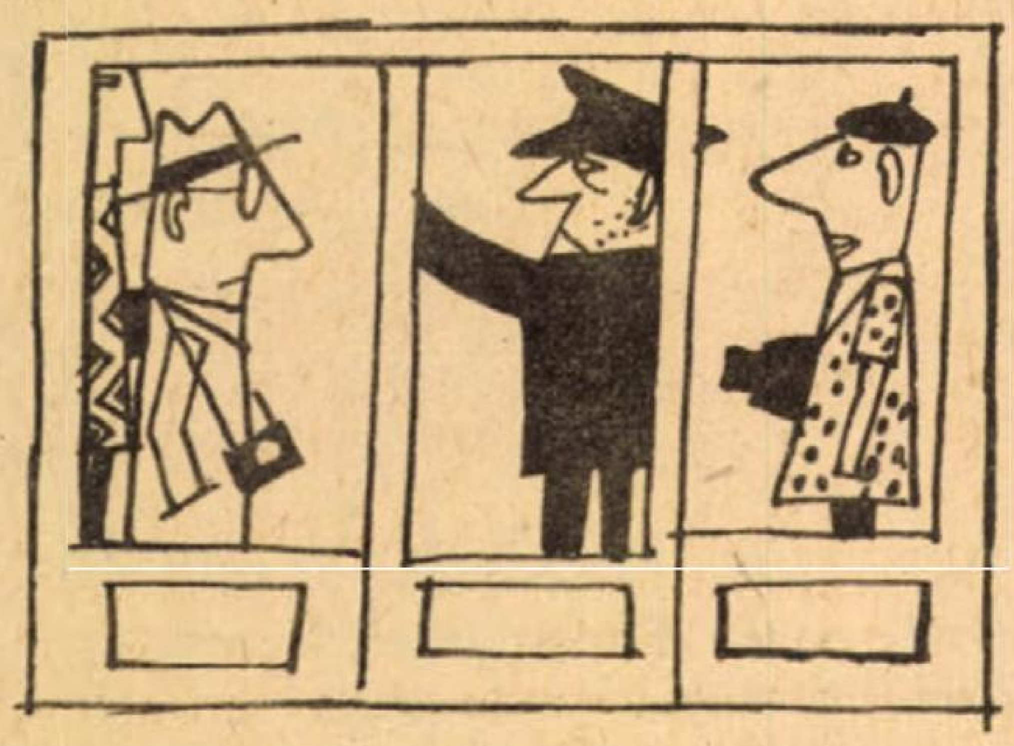
Olasz képeslapok

Róma.

Olaszországban a fekete vagy a sötétbarna, tompafényű cipő a divat, másmilyet senki sem hord. Csak én. Rajtam sárga van, egy olyan igazi pesti sárgaságba esett sárga cipő. Állandóan az az érzésem, hogy mindenki engem bámul. Két hétig bírtam valahogy a feltűnést, de most már nagyon zavar. Az utolsó római napomon határoztam el, hogy veszek magamnak egy sötétet. A cipőboltban a két kiszolgálónő — két csinos lány — két hölggyel van elfoglalva. Mindegyikük mellett egy hegységnyi skatulya. A nők itt is nők, megnézik, mit vesznek, s még sokkal inkább azt, amit eszük ágában sincs megvenniük, mert hátha mégis... Szóval, a helyzet elég reménytelennek látszott, de valójában egyáltalában nem volt az. A kasszában ülő férfi — nyilván a tulajdonos —, mihelyt beléptem, már kelt is fel; közöltem vele a kívánságom, s mindjárt azt is, hogy betétet hordok, tehát rüsztben a szokottnál kissé bővebb cipőre lesz szükségem. Arra kér, hogy bízzam benne, leültet, elém rak egy halom dobozt, veszi a kanalát és sorba egymás után vagy tíz pár cipőt próbál fel a lábamra, de egyik sem egészen megfelelő. Kezdek már beletörődni a sárga cipőmbe. A boltos azonban nem csügged. Leveti a cipőjét és mutatja, hogy ő is betétet visel, s mégis kész cipőben járhat, de — teszi hozzá — ha fáraszt a keresgélés, maradjak még két napig itt, most méretet vesz és holnaputánra megcsináltatja nekem, amelyik a legjobban tetszik, természetesen a gyári cipő áráért. Kedvező ajánlat volt, s meglehetősen érthetetlen, hisz ráfizetett volna az üzletre, azt pedig, hogy ezentúl majd mindig nála vásárolok, egy percig sem gondolhatta. Mégsem ez hatott meg, és nem is az, hogy nem röstellte sajátkezűleg lehúzni a cipőmet és rám adni a felpróbálandókat, hanem az, hogy magától értetődőnek tartotta levetni előttem a sajátját. Ebből éreztem meg, hogy nem vevő őfelségének tekint, akit a pénzéért szolgál, hanem kedves, benső barátjának, akinek önzetlen szívességet tesz. Meg is vettem nála egy, a kelleténél hosszabb cipőt. Majd csak elhordom valahogy.

Milánó

Persze a dóm, a hétszáz esztendeje épülő, s még mindig nem egészen befejezett márványköltemény. A tetejére is fel lehet menni. Ez gyalog száz lírába kerül, liften kétszázba kerül. A költségesebb megoldást választom, mert könnyelmű vagyok, és sajnos már nem egészen fiatal. A tetőt borító dús márványcsipke, az ezernyi tornyocska és szobor valóban szép. Nem olyan szívet szorítóan szép, miként egy játékfilm felvételei után képzeltem — a filmben ugyanis egy szerelmes pár bolyongott a tornyok alagutacskáiban, s én, ha lépcsőmászásra már nem is vagyok hajlamos, de arra igen, hogy a moziban a szerelmesek helyébe képzeljem magam. De azért így is, magánosan nézegetve is szép. — Magánosan? Ez persze túlzás. Rajtam kívül még nagyon sokan vannak itt a tetőn. Olaszországban mindenhol és mindig nagyon sokan vannak, nemcsak idegenek, de olaszok is. Itt fenn is akad egy milánói családocska. A három bambini valami ipics-apacs-féle játékot játszik, a papa, a mama és a nagymama cipőjüket levetve egy, a márványlapokra terített pokrócon falatozgatnak a magukkal hozott kosarakból. Fonott chiantis üvegük is van. Szemmelláthatóan egésznapos túrára jöttek ide fel. Ebéd után bizonyára szundítanak egyet, s ha az ismerős családok is felérnek majd, kártyázni fognak. Nekünk erdőborította, árnyas hegyeink és füves rétjeink vannak, nekik meg csak ilyen kicsipkézett márvány műemlékeik. Sajnáljam őket?

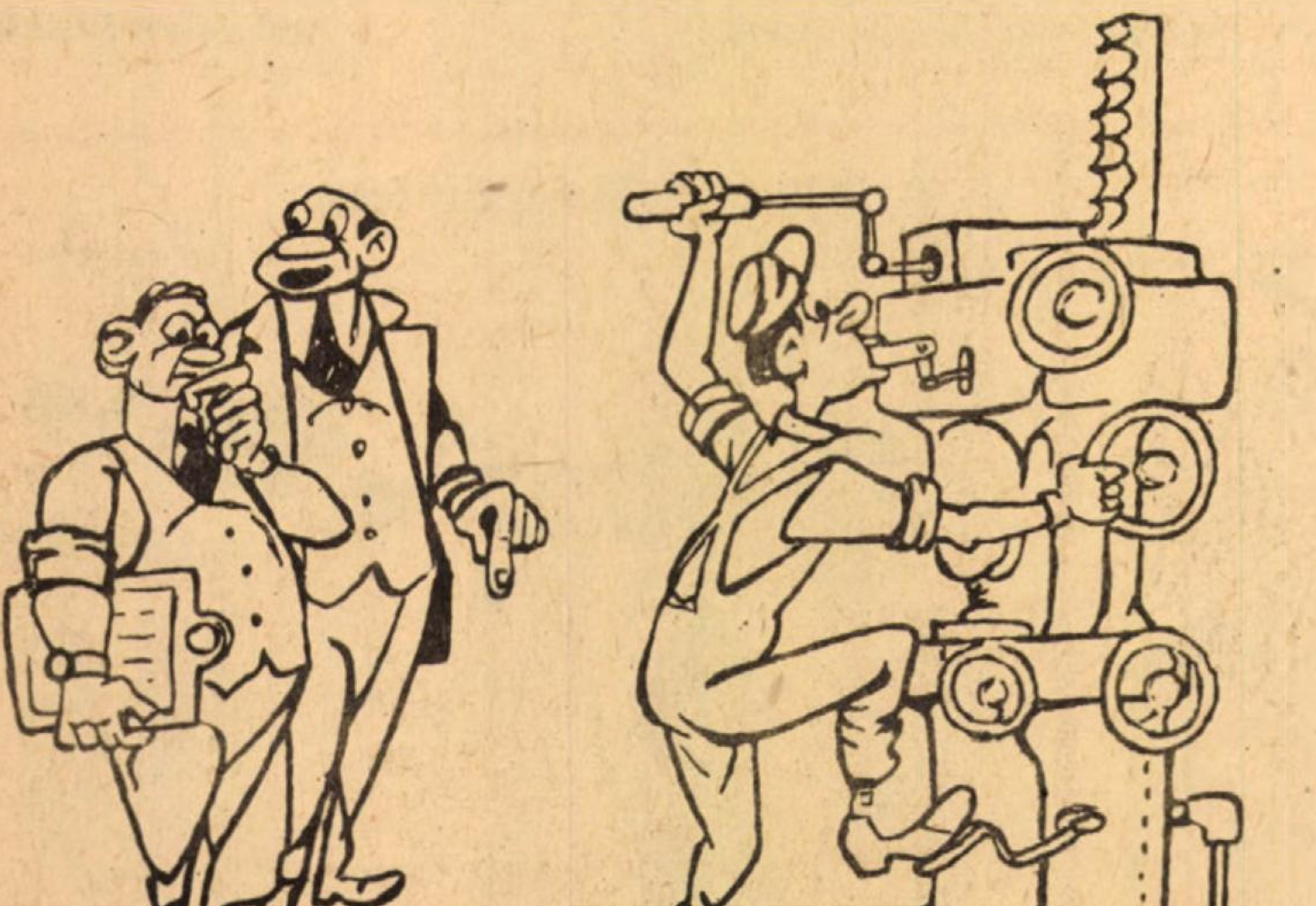
Píza.

Képeslapot szeretnék vásárolni, de az árus asztalán kizárólag színesek vannak. Én meg nem szeretem a színeseket. Tétován nézdegélek, végül megkérdem, nem kaphatnék-e fekete-fehéreket. Az árus kérdőn pillant rám, mintha nem jól értett volna. Megismétlem, mire majd a vállamra nem ver örömében. „Végre egy ember!" — kiáltja, s már huzigálja is elő a fiókjait, és rakja ki elém a fekete-fehér fotókat. — „Van, persze hogy van — magyarázza —, ha rajta állna, csak ilyet árulna, de ezeknek az amerikaiaknak, minél tarkább valami, annál jobban tetszik. S élni kell." — Kiválasztok magamnak négy-öt lapot. Szeretnék egyet a Palazzo Mediciről is, de nem találok. Újabb fiókok tartalmát borítja elém, s maga is buzgón keresgél. A Palazzo Mediciről azonban nincs fekete-fehér fénykép. Leemelek hát egy színeset a tárlóról, de aztán látva az árus elszomorodó arcát, szótlanul visszacsúsztatom a helyére. Embernek nevezett, ne csalódjon bennem.

Zolnay Vilmos

Szemle az amerikai gyárban

Tulajdonos (a művezetőhöz): Mondja, ez a Jenkins, miért nem dolgozik a bal lábával is?

(Fred Wright rajza az U. E. News-ban, USA)

Közéberség

Déli 12 órakor egy zuglói villa előtt két álarcos férfi és egy álarcos nő jelent meg. A járókelők közül többen megálltak.

— Nézd csak! — mondta egy idősebb nő egy másik néninek. — Ezek a fiatalok mi mindent kitalálnak.

A másik legyintett.

— Igen, sajnos! Ma csőnadrág, holnap tűsarkú cipő, holnapután álarc.

Közben az álarcosok csöngettek, s türelmesen vártak. Az egyik férfi gondosan nézegette a vászonnal bevont bunkót.

— Tessék mondani, mi ez? — kérdezte egy fiatalember.

— Bunkó! — mondta az álarcos szolgálatkészen.

A fiatalember bólintott.

— Köszönöm. Azt hittem, klarinét.

Közben kijött a házvezetőnő, és kinyitotta a kaput. A bunkós férfi ekkor fejbe vágta a házvezetőnőt. Az egy jajkiáltással összerogyott.

— Nézd, filmfelvétel! — szólt egy középkorú férfi a feleségéhez.

Mindketten megálltak, és úgy nézték.

— A férfi jól játszik! — mondta az asszony. — A nő nagyon gyenge. Alig sikoltott.

— Azon még utólag lehet segíteni — magyarázta a férfi. — De ügyesen esett össze.

Közben az álarcos nő egy szőnyeget hozott ki a lakásból, ebbe belecsavarták a házvezetőnőt. Már többen megálltak, és nézték.

— Milyen rosszak a magyar filmek! — csóválta a fejét egy fiatalember. — Tessék nézni, semmi mozgás, semmi élet. A haverom írta Amerikából, hogy ott egy gengszter-filmben végig verekednek, amíg mindenkit kinyírnak.

— Ez még csak próba! — mondta egy másik fiatalember.

— Miből gondolja?

— Nézzék, se lámpa, se felvevőgép.

Mindenki elismerően bólintott a körültekintő fiatalember okos megjegyzésére. Közben a házvezetőnő feléledt, sikoltani kezdett, a bunkós férfi újra fejbe vágta.

— Ez egészen jó volt! — mondta bólogatva egy rokonszenves arcú, egyszerűen öltözött bácsi, majd a kritizáló fiatalember felé fordult: — Maguknak semmi se jó, ami magyar. Bele vannak bolondulva abba az Amerikába. Ebből egészen jó film lesz.

Közben az álarcosok bevonszolták a házvezetőnőt a villába, s elkezdtek értékek után kutatni.

— Ezek már csak belső felvételek! — legyintettek többen, és útjukra mentek.

Körülbelül egy óra múlva az álarcosok hatalmas csomaggal megrakodva elhagyták a villát. Óvatosan nézegettek körül, az egyik a falhoz simulva lopódzott, a másik kettő éberen figyelt.

— Mi lehet ez? — kérdezte egy nehéz szatyrot cipelő nő egy férfitől. — Filmfelvétel?

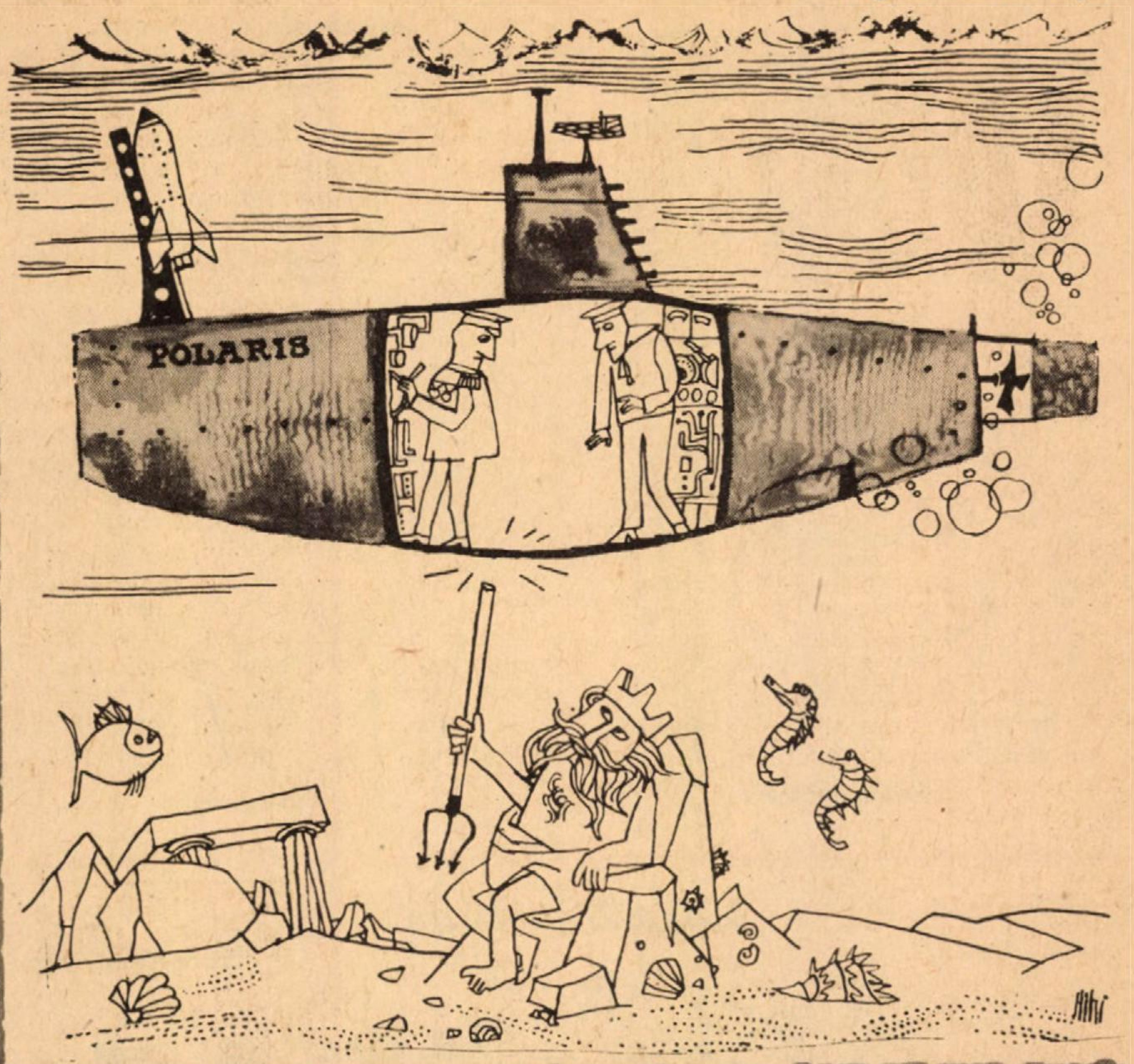
— Nem hiszem — mondta a férfi —, nem látok sehol sem lámpát, meg rendezőt. Alighanem rablótámadás.

Tovább mentek, majd a férfi bosszúsan magyarázta, hogy milyen nagy a szárazság.

Feleki László

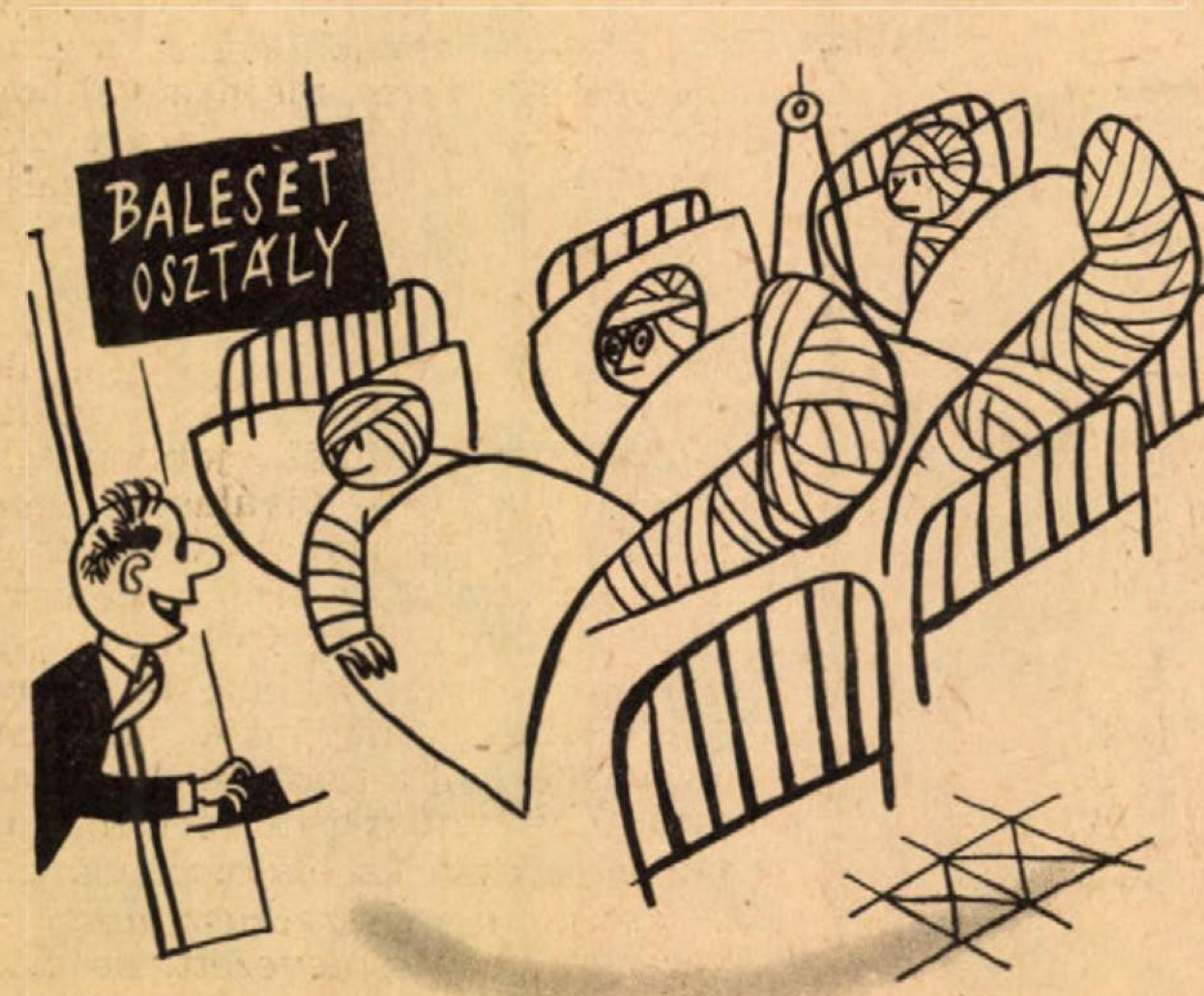
Haragvó Neptun

Hegedűs István rajza

Lélektani pillanat

Mészáros András rajza

– Használt kocsit vennék!

Fordított világ

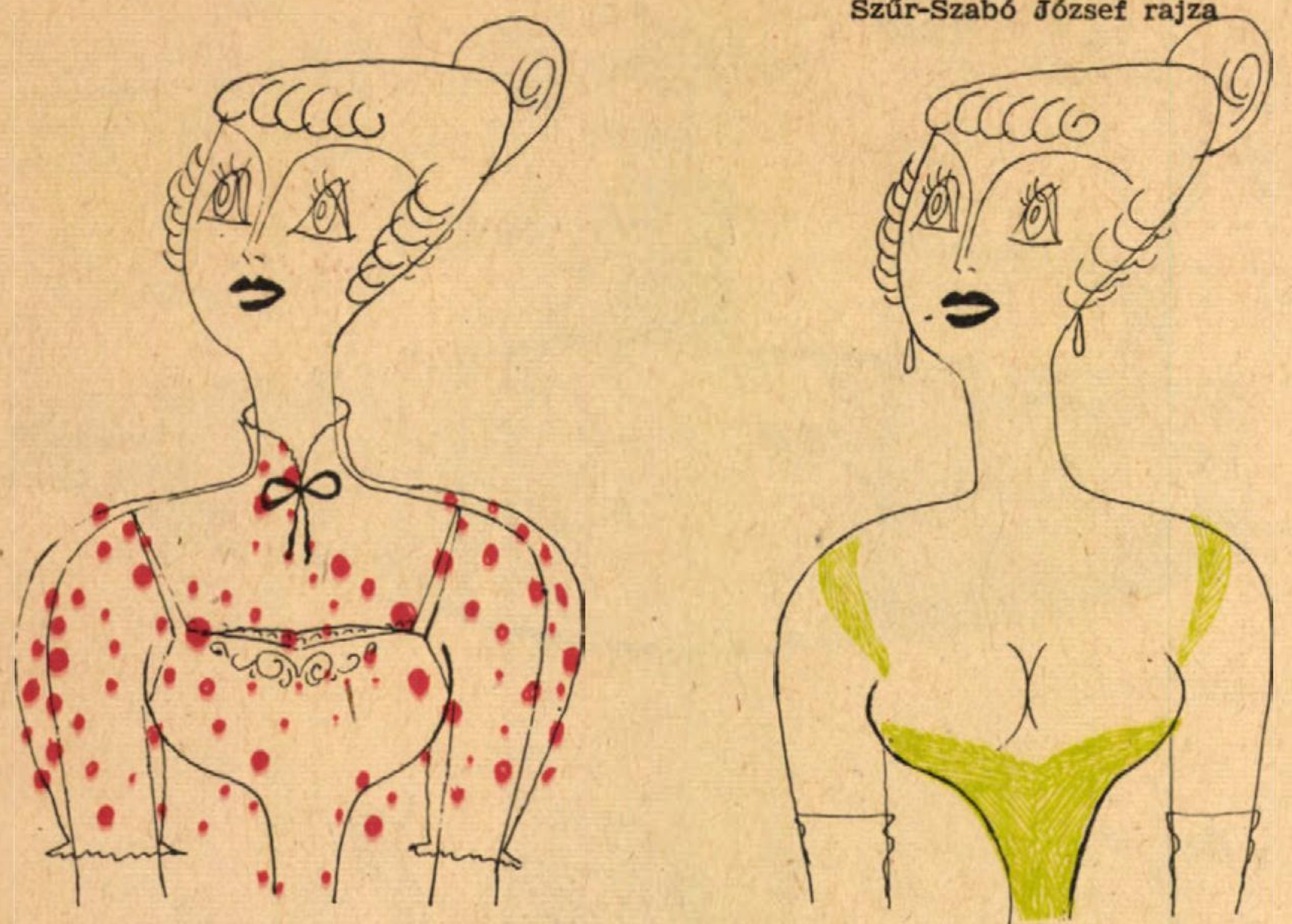
Szegő Gizi rajza

– A kedves férje telefonált, hogy kész a nagytakarítás, tessék hazamenni!

Divat és szemérem

Szűr-Szabó József rajza

A nylon átlátszik . . . . . . a bársony nem!

Lángoló szerelem

Toncz Tibor rajza

– Látja, ezek a legveszélyesebbek! Egy szikra és kész az erdőtűz!

Tarka-Barka

— Határozottan pechem van! Ha valakibe beleszeretek, vagy az illető nős, vagy én vagyok éppen férjnél!

Egy párizsi baloldali politikai gyűlésen a szónok így kezdi beszédét: Mesdames! Messieurs et mes detektives!

Ezt a színésznőt még abból az időből ismerem, amikor egyidősek voltunk.

Az iskolaigazgató az apához: Azt hallottuk, hogy ön veri a fiát!
— Igen, de csak önvédelemből.

Férj: Sohasem voltál hozzám hű!
Feleség: Tévedsz! Nagyon gyakran.

— Szörnyű, miket csinál a feleségem! Állandóan hajnalban fekszik le.
— És miért?
— Megvárja, míg hazajövök.

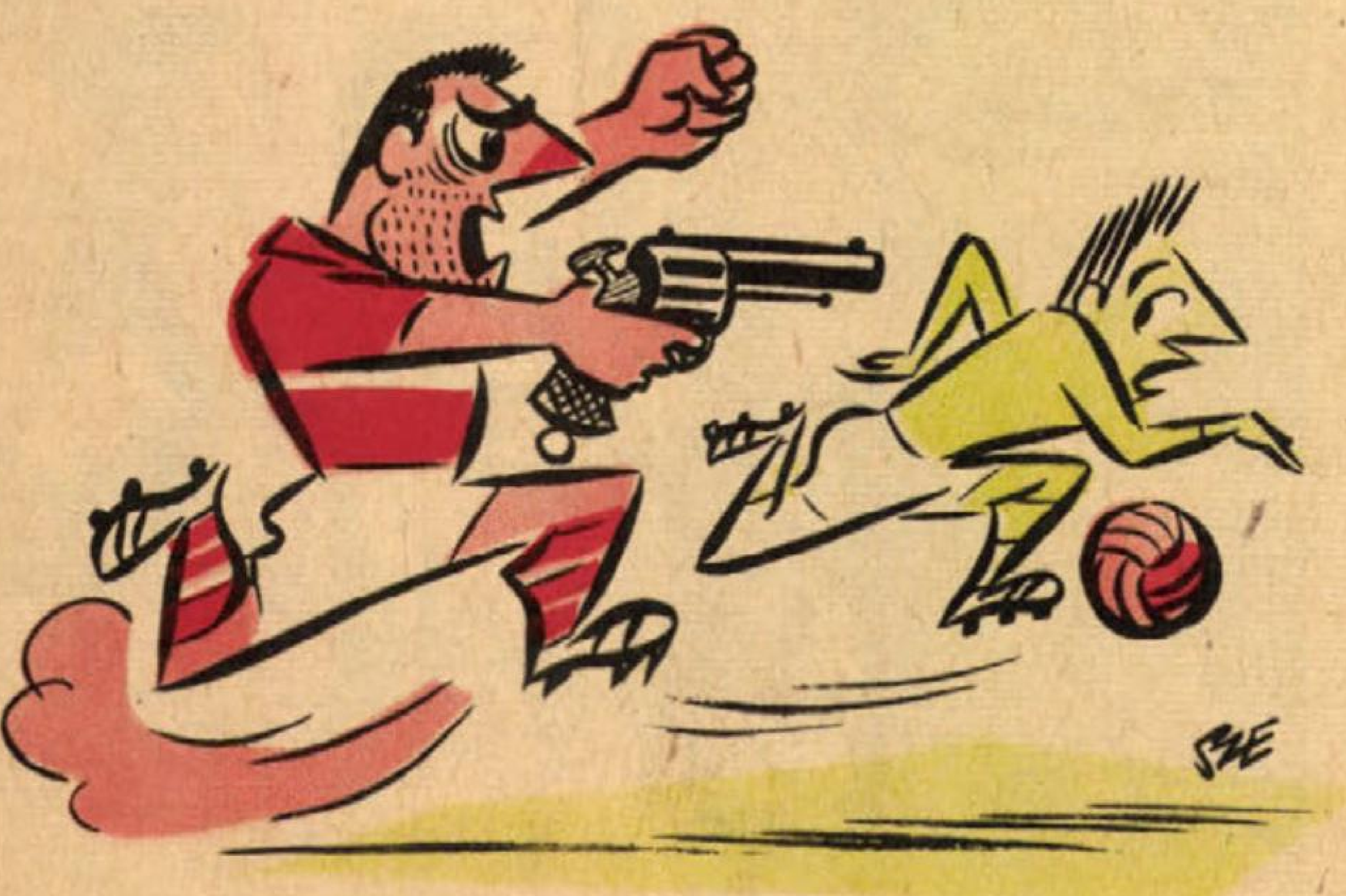
Apa a tanárhoz: Szeretném tudni, hogyan áll a fiam történelemből. Én a magam részéről nemigen szerettem ezt a tantárgyat, sőt el is buktam.
Tanár: Uram, a történelem megismétlődik.

IV. Károly császár rászól egy részeg lovagra: Ön erősen felöntött a garatra!
— Felséged nevenapját ünnepeltük.
— De hiszen ma nincsen Károly napja!
— De negyedike van!

Gyűjtötte: **Gerényi Tibor**

Kemény hátvéd

Szepes Béla rajza

– Állj, vagy lövök!

Edzésben a futballcsapat

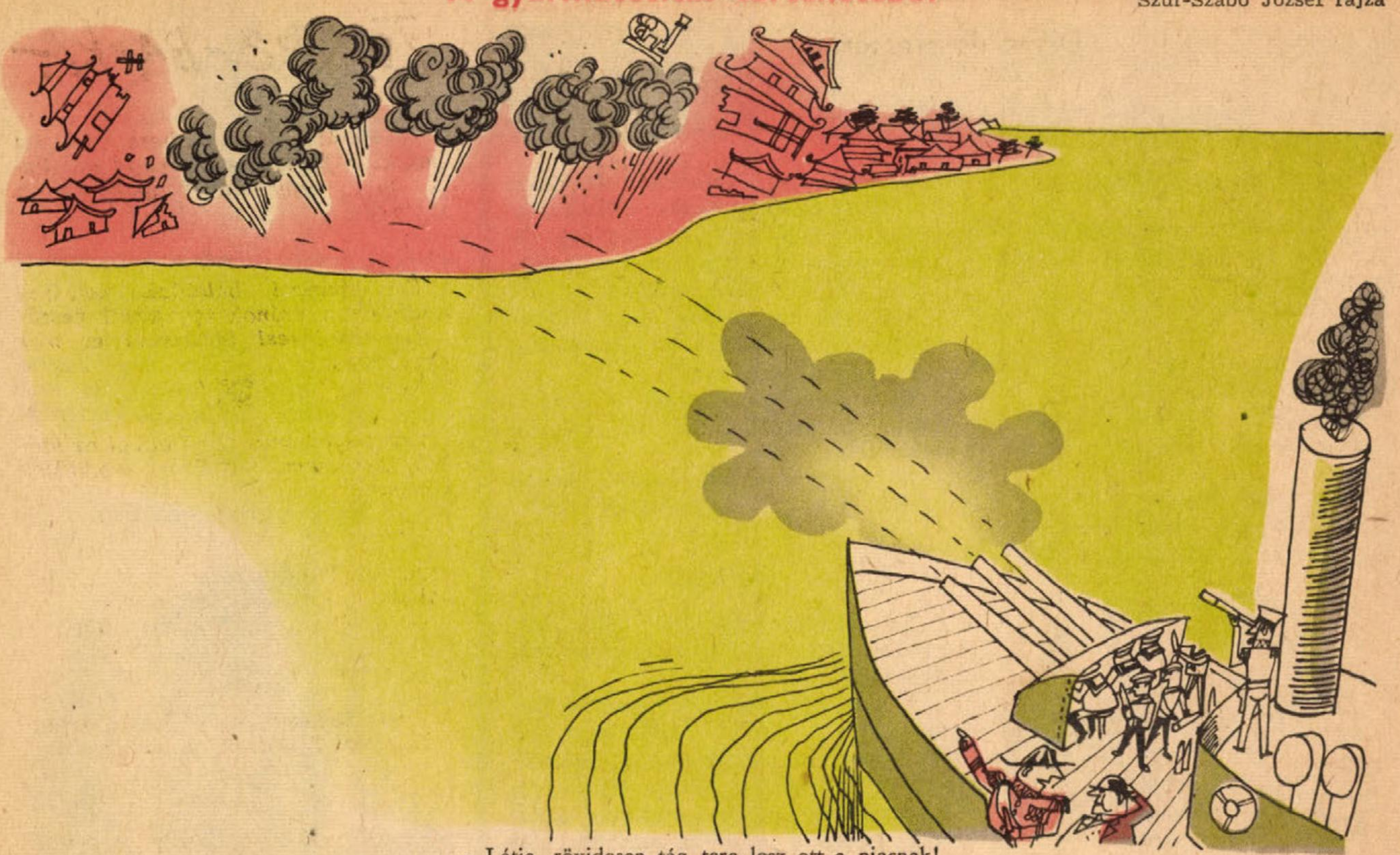
Gerő Sándor rajza

– Fiúk, most egy egészen új dolgot gyakorolunk: a kapuralövést! . . .

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

– Látja, rövidesen tág tere lesz ott a piacnak!

Vágyálom

Este átnéztem a napi sajtót, aztán beszedtem néhány altatót és lefeküdtem aludni.

Álmomban ismét a napi sajtót olvastam. Az egyik napilap első oldalán, nagy címbetűkkel ez állt:

„Nincs nemzetközi helyzet”

Nem akartam hinni a szememnek. Rosszul olvastam talán? De nem, jól olvastam. Nincs nemzetközi helyzet. Benne volt az újságban. Az első oldalon. Nagy betűkkel.

Bevallom őszintén, elérzékenyültem. Amióta eszemet tudom, mindig volt nemzetközi helyzet, amely hol enyhült, hol feszültté vált. Sőt, még arra is emlékszem, hogy amikor világra jöttem, az orvosok a nemzetközi helyzetről beszélgettek a szülőszobában. Beszéltek Mussoliniről, Bethlen Istvánról, Hindenburgról, és megállapodtak abban, hogy a nemzetközi helyzet eléggé feszült. Szerettem volna én is részt venni a társalgásban, ki akartam fejteni nézeteimet, de aztán eszembe jutott, hogy még nem tudok beszélni, csak sírni. A sírás is állásfoglalás — gondoltam magamban, és bőgni kezdtem.

Aztán láttam magamat egy füstös kávéházban: a nemzetközi helyzetről beszélgettünk, hogy a Szentszövetség így, és a Metternich úgy... Lehet, hogy nem is én voltam ott, hanem a szépapám, vagy annak a nagyapja... Nagyon izgatottak voltunk, egy pofaszakállas, kürtőkalapos úr izgatottan lobogtatott előttem egy újságot, és közelhajolva az arcomhoz, többször is azt kérdezte:

— Olvasta uraságod, mit írt a Zeitung?!

Aztán bejött egy szakállas férfi, sisakkal a fején, mellén horpadt páncél, oldalán csörömpölő kétélű szablya...

Pardon, az még régebben volt... Igen, az még régebben lehetett, mert arról tárgyaltunk a hadfival: vajon mit tervez a török császár, és mit fog tenni Velence az adott nemzetközi helyzetben... Jól emlékszem, hogy ez a szakállas annyira felizgatott, hogy lementem a pincébe Böbe nénéhez, a vajákos asszonyhoz, és arra kértem, kotyvasszon nekem valami idegcsillapítót... Főzött is a vénasszony idegcsillapítót, kígyófogból, holdtöltekor szedett kőrisfa-levélből, porrá őrölt gyíkfarokból... Míg az orvosságot készítette, eldiskurálgattunk a nemzetközi helyzetről...

Mindig volt nemzetközi helyzet.

A barlangban is sokat politizáltunk, miközben odakinn a sötétben mammutcsordák vonultak iszonyatos dübörgéssel, és visító szelek tördelték a kopár, síró fákat. Ültünk a barátságos, lobogó tűz körül, — a gyerekek már aludtak, szuszogva, mosolyogva, összekuporogva —, és kőpattintgatás közben a nemzetközi helyzetet értékeltük: mire számíthatunk, mit várhatunk a jövőtől.

És most azt olvastam az újságban, hogy nincs nemzetközi helyzet, és ebből egyes szemleírók semmire se tudnak következtetni.

Nagyon, de nagyon boldog voltam.

*

Az álomhistóriák rendszerint úgy végződnek, hogy: „aztán felébredtem”.

Velem is ez történt.

Mikes György

Mélyszántás

Gerő Sándor rajza

– Ez a Kovács Pista! Ráismerek a munkájáról!

*Korbell Tibor:**

Jegyzeteimből

Cselekedni kell!

A szövetkezeti vendéglőben két téesz-tag ül. Üldögélnek, boroznak, és sóhajtoznak:

Egyik: Mindig bajok vannak nálunk...

Másik: Ha ez így megy tovább, meglátod, tönkremegyünk.

Egyik: Pedig lehetne másként is... Hidd el, a hiba nem az emberekben van.

Másik: Úgy is van... Itt van például a vetőgép. Nemrégiben elromlott, azóta is ott hever a patakon

túl, a dűlőút mentén, rá sem hederít senki...

Egyik: Ahelyett, hogy valaki bevontatná...

Másik: Persze, és megjavítaná és kitisztítaná. Aztán jelentené: tessék munkába állítani, üzemképes!

Egyik: Á, én mondom neked, kár itt a szóért... Kinek jut nálunk ilyesmi is eszébe.

Másik: A hiba az emberekben van...

Egyik: És ha a vezetőség nem intézkedik, legalább a tagok közül akadhatna valaki, aki jobban a szívére venné a dolgokat...

Másik: Teljesen igazad van, komám.

Egyik: Már arra is gondoltam, hogy azt a vetőgép-ügyet nekünk kellene kézbe venni. Ha megmozgatnánk...

Másik: Hm... De mit akarsz csinálni?

Egyik: Nem nézhetjük tovább, hogy ott hever az az értékes gép!

Másik: Igazad van. Ne is nézzük tovább! Cselekedjünk!

*

Felhörpintették poharaikat, felálltak, és otthon tintát, papírt véve elő, levelet írtak a helyi lapnak:

„Kedves elvtársak! Tudjuk, hogy az önök újságjában a téeszek gazdálkodásának jó oldalaival foglalkoznak, de nemegyszer kritikus szemmel szembeszállnak a hiányosságokkal is, amelyek mezőgazdasági termelésünket még fékezik, és amelyeket egy kis jóakarattal elkerülhetnénk. Jöjjenek például a mi szövetkezetünkbe is, van itt hiba elég, például egy elhanyagolt vetőgép hever a patakon túl, a dűlőút mellett. Senkinek sem jut eszébe, hogy elvontassa és megjavítsa. A hiba persze az emberekben van."

Hosszasan fogalmazták a levelet, aprólékos gonddal, két és fél óra hosszat is eltartott.

Mellesleg a vetőgép beszállításával másfél óra alatt végezhettek volna...

Babona

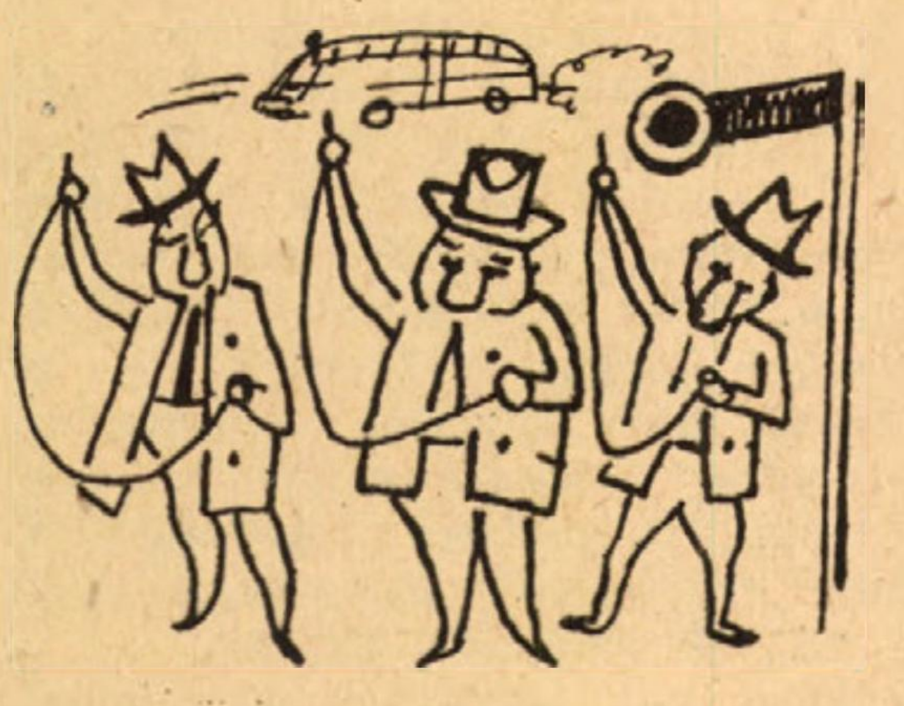
Az autóbuszmegállónál állok, várom a buszt, és a gombjaimon számolom:

— Jön, nem jön, jön, nem jön, jön, nem jön... Hm... Tehát nem jön. De ennek én vagyok az oka. Ha rendes ember lennék, és felvarrtam volna kabátom ujján azt a hiányzó gombot, akkor a számítás másként alakulna, és az autóbusz máris jönne... Tehát csak a lustaságomnak köszönhetem, hogy most elindulhatok gyalog.

Másnap derűs hangulatban ébredek. Előző este felvarrtam a hiányzó gombomat. Csakhogy a sors ismét kegyetlennek és könyörtelennek bizonyult, mert az autóbusz ennek ellenére sem mutatkozott. Az oka világos: utastársam, aki mellettem várakozott, hanyag ember, hiányzik a kabátján egy gomb, elrontja a számítást. Nem tartozom azok közé az emberek közé, akiket könnyű fából faragtak. Az utazóközönség között tömeges akciót indítottam: „Egy lyukat sem gomb nélkül" címmel.

Az akció sikerült, s egy szép reggelen megjelent a várva várt autóbusz.

— Látjátok — kiáltottam a várakozó tömegnek —, érdemes rendes-

nek lenni és a gombokat rendbentartani!

Utazótársaim is nagyon örültek, és egyszerre betódultunk a buszba.

A nagy tolongásban leszakították összes gombjainkat.

Másnap az autóbusz megint nem jött.

Mindent kezdhettem elölről...

* A bratislavai „Rohač" című szatirikus lap mezőgazdasági szerkesztője lapunk vendégeként két hetet töltött Budapesten.

Ludas Matyi megmagyarázza

Hogyan fest az angolok és a nyugatnémetek gazdasági versenye?

Cinguláné azt mondja a férjének:

– Nézd csak, azt hittem, hogy Pereces és felesége haragban vannak, és lám, mégis verekednek. Úgy látszik, kibékültek!

Egy vendéglőben

– Nekem ízlik!

(A New-Yorkerből)

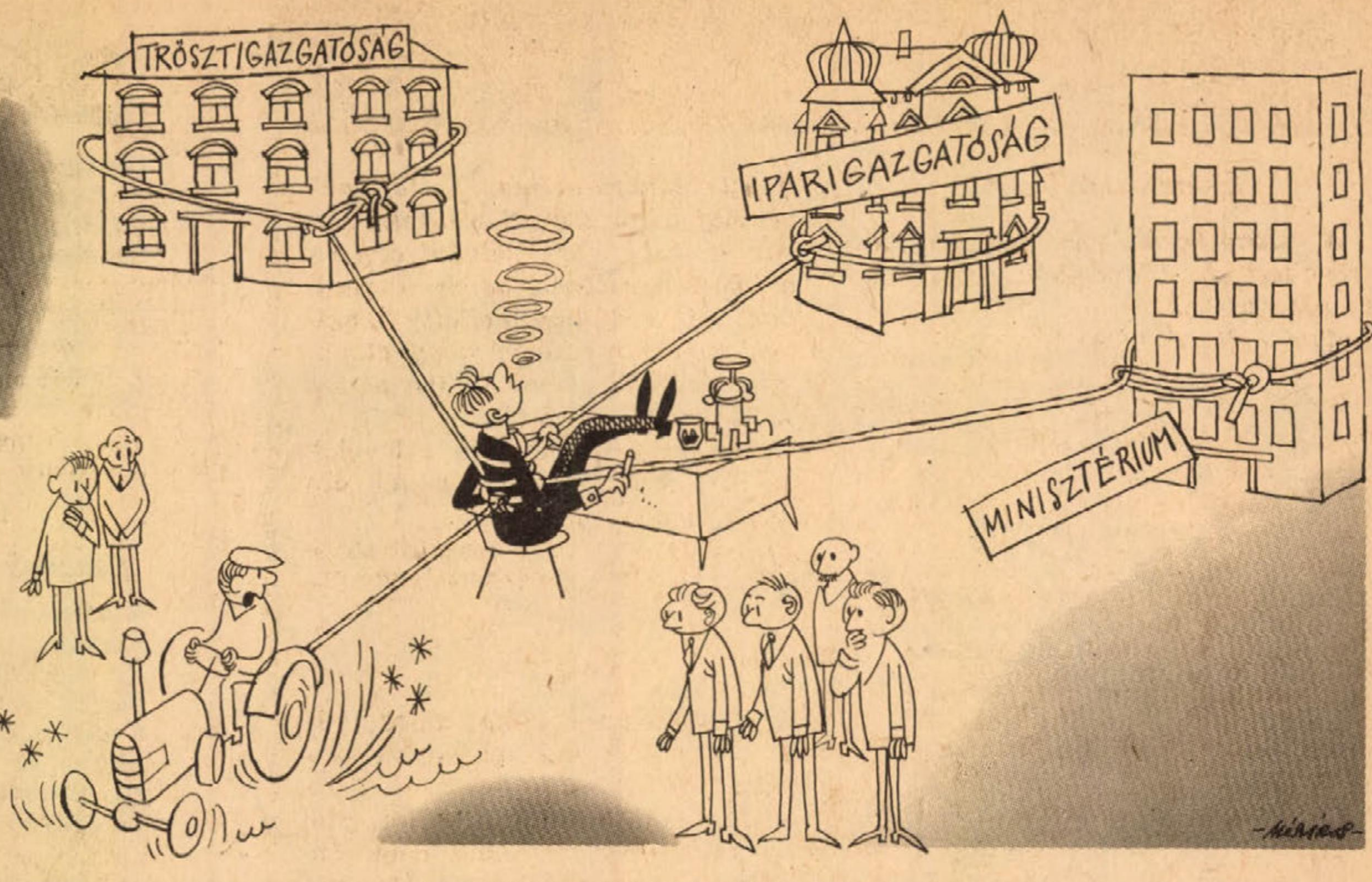
Az angliai St. Albans közelében két nudista tábor — finoman szólva Napozó Club — is van. A napokban mindkét tábort kifosztották, a klubtagok minden ingóságát, ruházatát ellopták. A tettesek nem nélkülözték a humort, mert ezt a cédulát hagyták hátra:

„Ezekre a holmikra úgy sincs szükségük!"

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

jók az összeköttetései

Mészáros András rajza

– Sajnos, nem tudom kimozdítani!

Az Opera humora

Az Operaház egyik folyosóján, a színpad tájékán történt, hogy ketten titok-

zatos arccal sugdolództak, miként az már szokásos a színházakban. Arra ment egy öreg kritikus, és ujját ajkához téve, így szólt hozzájuk:

— Pszt! Vigyázzatok! Nem tudjátok, hogy az Operaházban csak a falnak van füle?

*

Abban az időben, amikor még elég tekintélyes volt a zenekritikusok száma, egy

énekes megfontolandó javaslatot nyújtott be az Operaház igazgatójához.

Javasolta, hogy az Operaház rendezzen éjszakai külön előadást, csak zenekritikusok számára, a műsoron szereplő összes operák utolsó felvonásaiból.

Az operák utolsó felvonásait ugyanis egyik kritikus sem várta meg soha. Már jóval előbb elmentek.

*

Az eset, amit elmondunk, valóban megtörtént.

Hősnője egy neves operaénekesnő volt. A művésznő társaságban találkozott egyik kitűnő kürtművészünkkel, akinek feltűnő rekedt volt a beszédhangja.

— Mondja, hogy lehetséges az — kérdezte a művésznő —, hogy magának

ilyen rekedt a hangja, és amikor belefúj a kürtbe, olyan szép puha hangok jönnek ki onnan? **(b—a)**

Apró versek

Műalkotás

Olyan, akár egy reprodukció!
hibát, keresve sem találhatsz rajta.
Ismerheti a képességeit
és ízlésedet — ki nyakadba varrta.

Szubjektivitás

— Mily szamár vagyok! — mondta a csacsi.
Mamája ott állt közvetlen mellette,
s hallván a dolgot elmosolyodott,
mivel — nagy büszkén — hencegésnek vette.

Megoldható

„Mi volt előbb: a tojás, vagy a tyúk?"
találgattuk a menü előtt, ketten.
De míg a társam holtpontra jutott,
a komplexumot rég megemésztettem.

Kúsz Jenő

Ez a házasság is jól kezdődik!

Toncz Tibor rajza

– Szörnyű! Képzeld, nem hoztam hálóinget!

— Náthabacilusok! Rajt!

— Kezdhetünk harisnyakötőt viselni!...

— Most végre rendben van a frizurám!

Csak röviden!

Kié a főnyeremény?

Dicsekszik egy ember:
— Kegyel a sors engem!
Egyetlen szelvénnyel
Öröklakást nyertem...

Hallja ezt egy másik,
Ki épp arra ballag,
S nagyot sóhajt: — Nékem
Örök lakóm van csak!

Szegény klasszikusok

Klasszikus regénynek
Szomorú a sorsa.
Ha megfilmesítik,
Elvész sava, borsa.
S képregénnyé írva,
Elvész az értelem.
Ki olvasni képes,
Élvezni — képtelen.

Szó-játék

A lényeget néhány
Szóval kifejezed.
Sok szóval is lehet
Mondani keveset.
S ezen a tényen a
Szóvirág se enyhít:
Ki szóözönt használ,
Épp az nem mond semmit.

K. Tóth Lenke

Minap

meghökkenve olvastam a sajtó hasábjain a Magyar Ebtenyésztők Országos Egyesületének közleményét a kutyakiállításról — melyben többek között ez állt:

„FIGYELEM!
Utolsó alkalom!
Nem törzskönyvezett kutyák
látra történő bírálatára."

Elfacsarodott a szívem.

Na tessék, hát megint itt van egy bűvös legeslegutolsó alkalom, amelyet, ha elszalasztok, örökre búcsút vehetek ifjúkori ábrándjaim legszebbikétől — tudniillik, hogy hűséges, bár nem törzskönyvezett ebemet, látra bíráltassam.

Az ember a legtöbb ballépését jóvá teheti. Csak ezt nem. S aki valamilyen okból most elmulasztja a *látra történő* bírálatot, az már nem próbálkozhat vele többé az életben. Soha! Soha! Soha!

Elszontyolodva mutatom az újságot a feleségemnek.

— De hiszen nekünk nincs kutyánk, és nem is akarunk venni! — mondja.

Azt hitte szegény, hogy ezzel megvigasztal...

(dalmáth)

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A betörő megkérdi:

– Mondja, kedves börtönőr úr, miért van itt mindegyik ablakon rács.

– A biztonság kedvéért.

– Ugyan kérem, ez túlzás. Ki fog egy fegyházba betörni?

A híres stockholmi orvos sétálni megy a feleségével. Útközben egy fiatal, szőke, rendkívül szép és feltűnően elegáns nővel találkoznak, akit az orvos előzékenyen üdvözöl.

– Honnan ismered ezt a nőt? – kérdezi a felesége.

– A hivatás hozott össze vele.

– Hm. Az ő hivatása, vagy a te hivatásod?

Olvasom, hogy az iker lottószelvényekre filmjeleneteket nyomtatnak. Akik eltalálják, hogy milyen filmből valók a képek, azok mozibérletet nyerhetnek.

Ez remek dolog, mert aki nem nyer pénzt az ikerlottón, az még nyerhet mozibérletet.

Nagy hiba lenne ezzel a sorsolási újítással beérni, mert folytatni lehetne a játékot, és a nyerési lehetőségek légióiban részesíthetnék az embereket.

A mozibérlet számozott jegyeit kisorsolnák, és a nyertesek kétszemélyes pezsgős vacsorát fogyaszthatnának valamelyik szép étteremben.

Na már most, a boldog nyertesek az étlapon megtalálnák az étlapíró, a boltvezető és az árfelelős nevét. Aki kitalálná, hogy ezek hárman együtt hány évesek, azok részt vehetnének az új sorsoláson, amelynek győztesei két hétig üdülhetnének Mátrabalatonon. Ha azután az ingyenes vasúti jegyen levő szám első és utolsó számjegyét bekarikáznák, és beküldenék a Sport-Horgász és Kazánberendezések Vállalatához, akkor részt vennének azon a sorsoláson, amelynek hat győztese hat kazánt kap.

Ezzel még nem szűnne meg a nyerési alkalom, mert a hat kazántulajdonos számára újabb lehetőségeket nyújthatnának leleményes emberek. Felhívnák a kazánosok figyelmét arra, hogy jól nézzék meg a vasalkotmányok ajtaját, mert ha azokon két egymást X alakban metsző vonal van, akkor jelentkezhetnek egy-egy iker lottószelvényért.

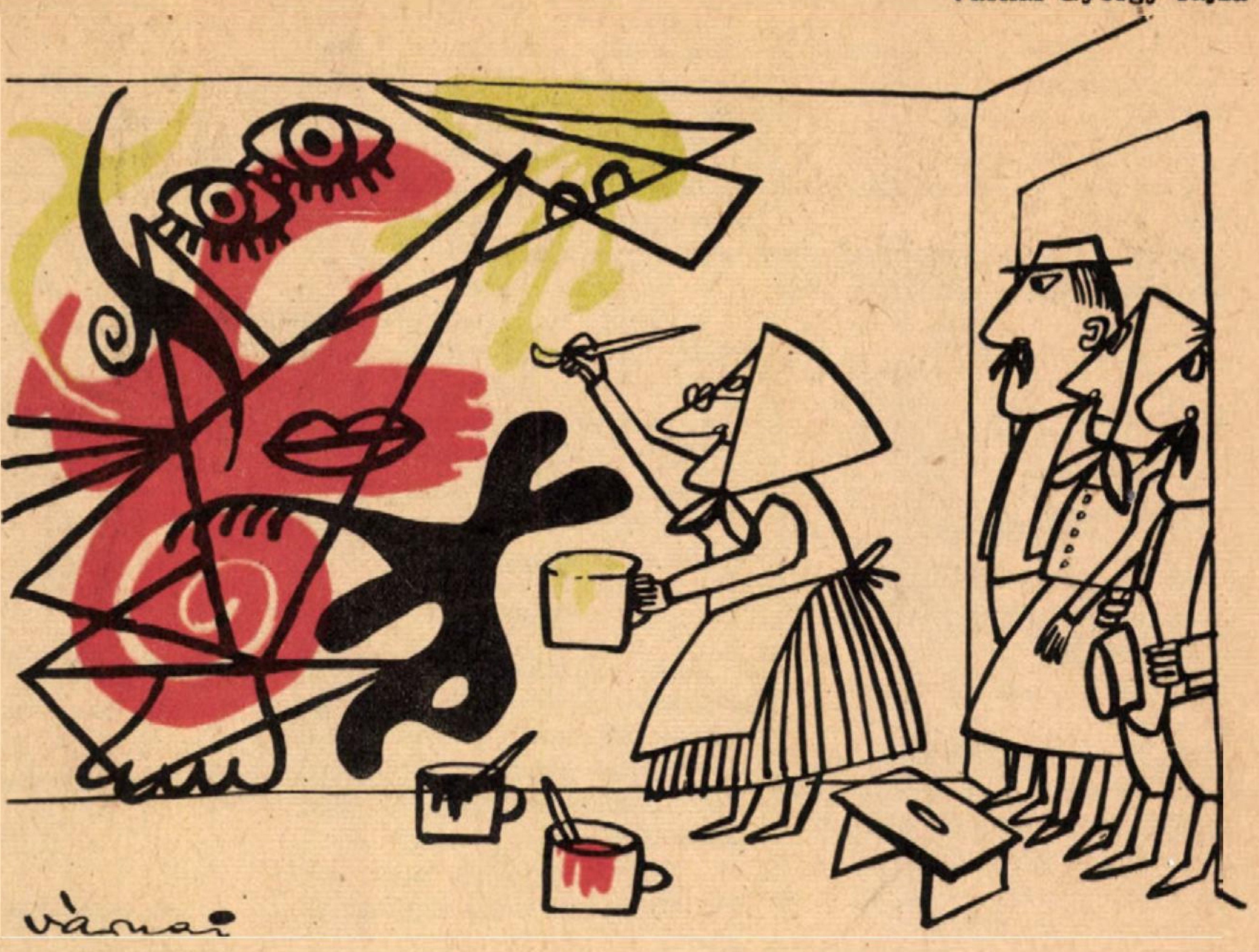
Az iker lottószelvényen, mint tudjuk, filmjelenetek vannak. Ha az illető ismét eltalálja a művek címét, akkor szerencsés esetben végül is még egy kazánt nyerhet.

És így tovább . . .

Palásti László

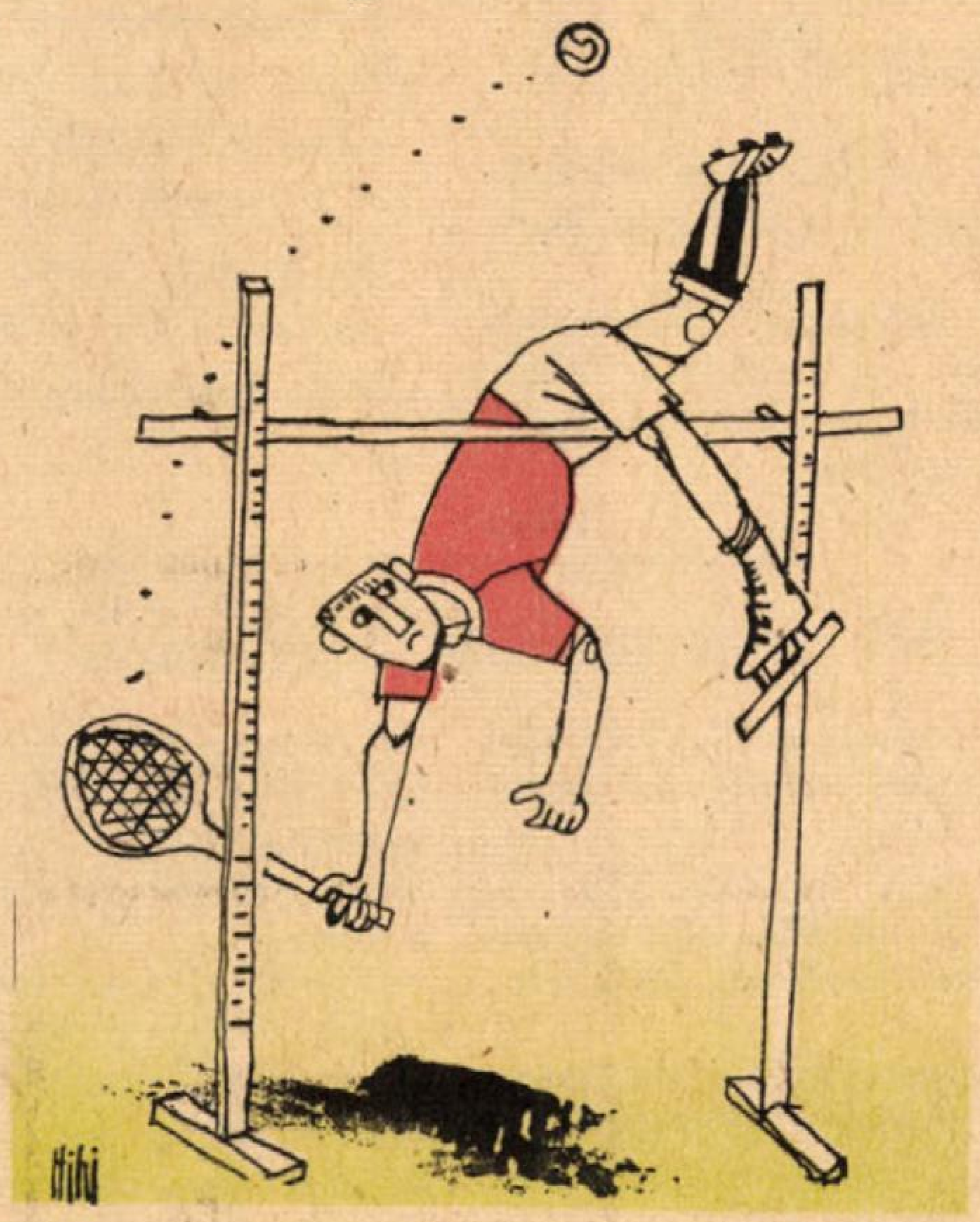
Pingáló asszony...

Várnai György rajza

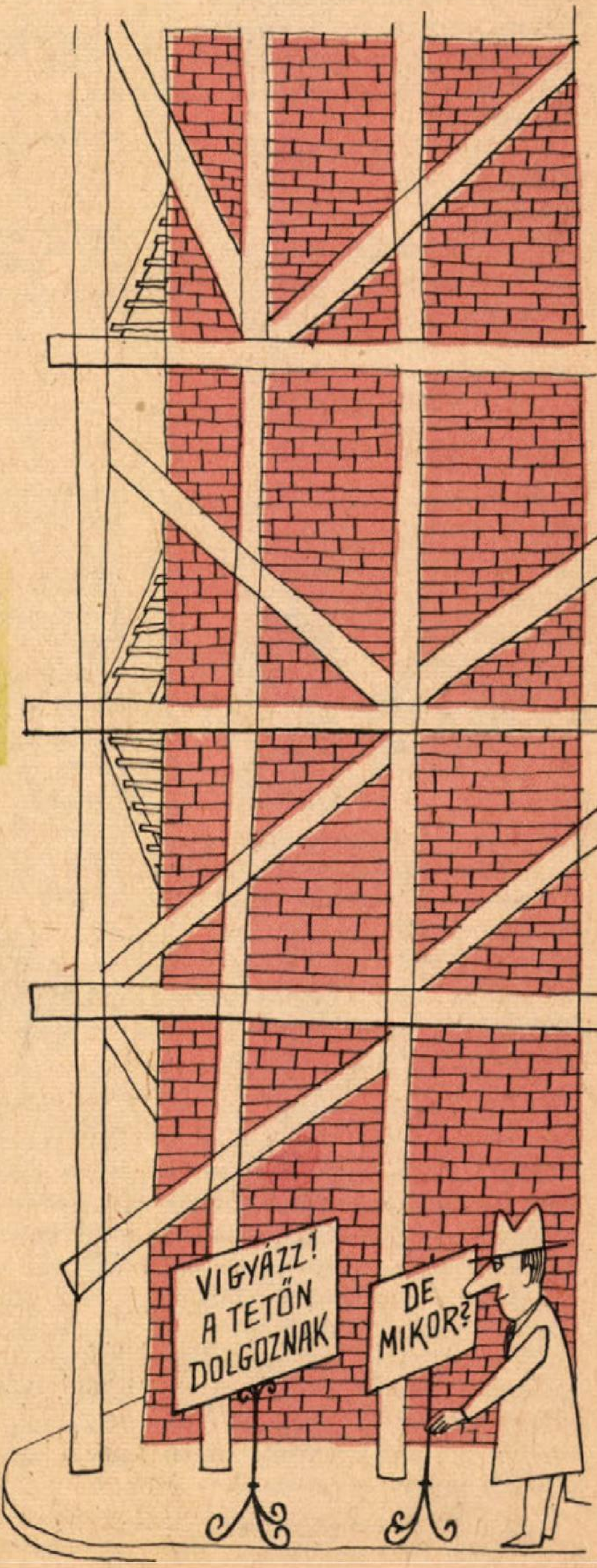

. . . nyugati tanulmányút után . . .

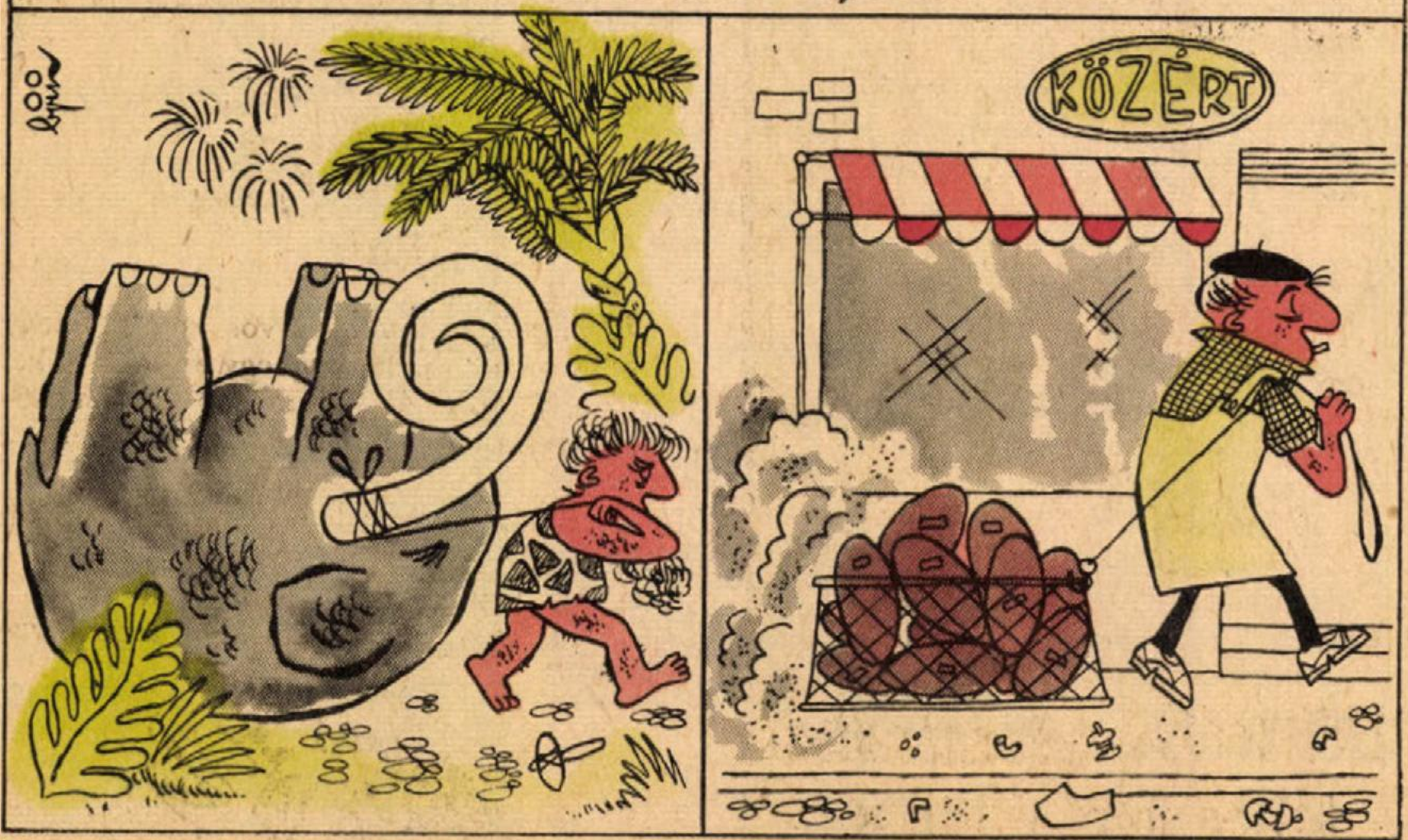
Sportzseni

Kérdés és felelet

Az élelmiszerszállítás fejlődéstörténete

Vendéglátóipari rizibizi

Marhatokányt ajánlott a pincér.

– Mit adnak hozzá köretnek?

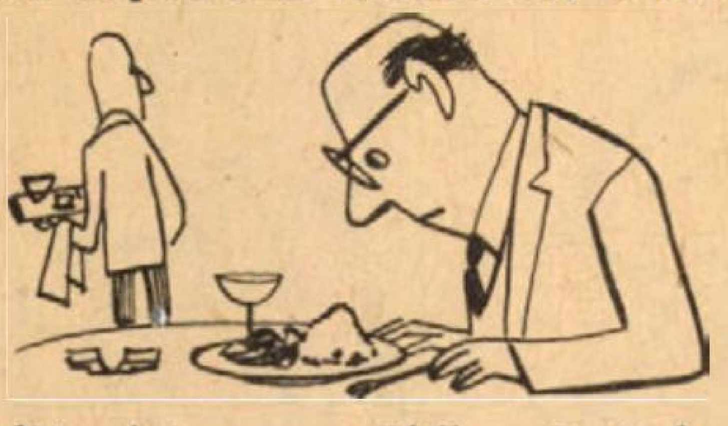
– Rizibizit.

– Az mi a csuda?

– Olyan mismás.

Életemben nem ettem mismást. Jöhet.

Megjelent a tokány. Mellette kis kupac rizs unatkozott, a rizs

alján két szem zöldborsó térdepelt. Azonnal rájuk ismertem. A Rizi és a Bizi.

*

Kis káröröm. Átültem barátaimhoz, miután a divatos cukrászda másik oldalán már elfogyasztottam duplámat.

– Mit hozzak? – kérdezte a pincérlány unottan

– Semmit. Nem az én asztalom.

*

Gundel Károlytól tanultam: a hanyag kiszolgálást az jellemzi a legjobban, hogy más asztaltól átjönnek a vendégek valamit kölcsönkérni.

– „Szabad az étlapot?" „Elvihetem a sót?" „Szabad a kenyeret?"

Ezt már megszoktuk. De mi történt velem egy kedves budai kocsmában?

A szomszéd asztalhoz telepedett egy ifjú pár. Fogták egymás kezét, szerelmesen bámulták egymást, vidáman kacarásztak.

Egyszer csak felkel a fiatalember, egyenesen hozzám lép, megragadja az asztalon a virágvázát, és azt mondja:

– Szabad elvinni?

A költői kérdésre meg sem várta a választ, boldogan ragadta meg a zsákmányt, és letette a kislány fitos orra elé.

Utólag kiáltottam át:

– Hogyne volna szabad!

Magányos ember vacsorája mellé nem is dukál virág.

*

Angol vendégünkkel ebédeltem a zsúfolt teraszon. Nyári verőfény zuhogott, a szép idő és a vasárnap idecsalta az embereket. Pocsékul szolgáltak ki. Mentegetőztem:

– Ne haragudjon, hogy ennyi ideig kell várni egy-egy fogásra!

De az angolok nem szeretik, ha bármiből is felülmúlják őket. Letorkolt:

– Ez magának várakozás? Angliában a számlára több ideig kell várni, mint maguknál az egész ebédre.

(stella)

Olvasóink leveleiből

Fülöp György rajza

– Nagy ég! Miért építették ilyen görbére a házat?
– Hogy be lehessen csukni az ajtókat!

Tizennégy zsák bürokrácia

A termelőszövetkezet, amelyben dolgozom, az alábbi értesítést kapta a Szövetkezetek Országos Felvásárló Központjától (SZÖVÉRT):

„Közöljük, hogy a bab-vetőmag szállításához felhasznált zsákok közül az Önök tizennégy darab üres zsákszállítmánya központunk telepére VI. hó 7-én megérkezett. A zsákok ellenértékét azonban csak a postai vagy a vasúti feladási igazoló okmány beküldése ellenében tudjuk Önöknek átutalni".

A zsákok tehát megérkeztek, ezt ők is elismerik, de akkor miért kell újból igazolnunk, hogy valóban feladtuk azokat? Jó lenne, ha a SZÖVÉRT az ilyen felesleges zaklatások helyett gyorsabban küldené a zsákok betétdíját.

Szakál László könyvelő
Nemesbük, „Arany Kalász" TSZ

Tartósított határidő...

Augusztus 30-án, a tizenötödik születésnapomra ünnepi tortával leptek meg a szüleim. A tortalapot gondos és szép

csomagolásban az egyik belvárosi csemegeboltban vettük. Amikor kibontottuk, egy kis cédula esett ki belőle, melyen többek között az állt: „Nem tartósított áru." „Készült 1961. szeptember 2-án 14 h-kor, felhasználható aznap 22 h-ig."

Mivel születésem napján még csak augusztus 30-át írtunk, azt hittem, hogy elnéztem a naptárt, és elszalasztottam a tanévnyitót. De amikor tüzetesebben utána néztem a dolognak, rájöttem, hogy a Belvárosi Üzemi Vendéglátó Vállalat naptára siet egy kicsit.

Ezek után csak azt szeretném tudni, mikor is készült ez a „nem tartósított" tortalap, és melyik nap 22 órájáig lehet veszély nélkül bekebelezni?

Hegyi Zsuzsa
Bp. V., Fejérhajó u. 8/10.

Mi nem tetszett Szolnokon?

Nem tetszett a Kossuth téri park padjai körül található szemétkiállítás — nyitva mindennap esti utcaseprésig. A Tanács az utóbbi időben negyedmilliót fordított köztisztaságra.

A köztisztaság mellett a kenyér is gyakran gyengélkedik Szolnokon, pedig az 1958-ban épült modern kenyérgyár, a legjobb minőségű munkára nyújt kedvező feltételeket. A hiba valószínűleg a gyár és a kereskedelem rossz együttmű-

ködésében rejlik. Ha a Szolnoki Kenyérgyár és a kereskedelem házassága megértő volna, e házasságból sikerültebb kenyerek születnének.

És ha már itt tartunk: a Szolnok Megyei Iparcikk Kiskereskedelmi Vállalatnak is több gondot kellene fordítania arra, hogy a szezoncikkek idejében megérkezzenek. Bizony, sok zoknit kellett elkoptatnia annak, aki a tavasszal divatos, nyersszínű férfizoknihoz hozzá akart jutni. És nyáron persze nem volt megfelelő fürdőruha választék. Mire megjöttek a megfelelő fürdőruhák, elment a nyár.

Végül az sem tetszett Szolnokon, hogy a Tanács kezelésében levő szolgáltató jellegű vállalatok, a másfajta munkákkal járó nagyobb nyereség miatt, nem foglalkoznak eleget az annyira szükséges javítási munkákkal. Ezért könnyebb átúszni hatszor a Tiszát Szolnokon, mint egy ilyen vállalattal villanyt, vízvezetéket javíttatni vagy szobát festetni.

Talán mire legközelebb Szolnokra látogatunk, elmondhatjuk: minden tetszett — kivétel nélkül.

(f—p)

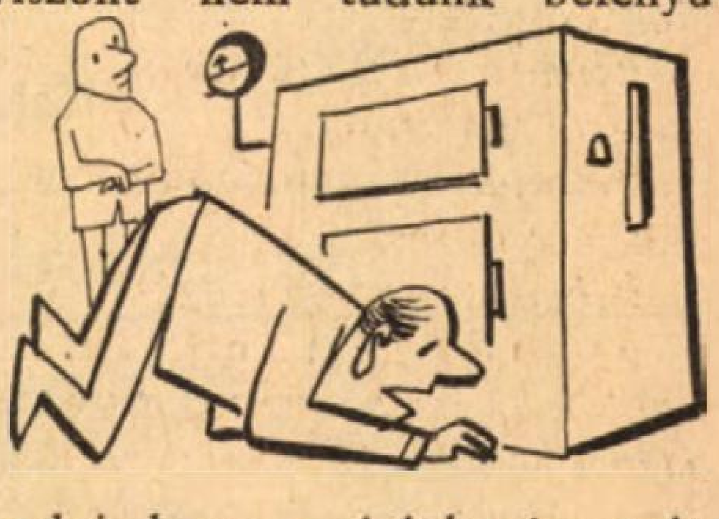
Az érdekeltek hozzászólnak

„Pillanatképek" című cikkük alapján a tulajdonosokat felszólítottuk a régi házszámtáblák azonnali eltávolítására. Ez megtörtént, és az új táblákat megrendelték. A figyelmeztetést köszönjük.

XVIII. ker. Tan. VB
Építési és Közl. Oszt.
Gelegonya Ferenc vezető

Kazán az udvaron

Ez év márciusában kicserélték a fűtőberendezésünk kazánját. Nem értettük ugyan, hogy miért, merthiszen a régi kitűnően működött, de ha már így rendelkeztek, bele kellett nyugodnunk az újításba. Abba viszont nem tudunk belenyu-

godni, hogy a régi kazán azóta is az udvaron hever, rágja az idő vasfoga, meg a rozsda, és elfoglalja az amúgy is szűkre szabott udvar-részt. Eleinte csak kaptunk egy-egy terminust a házkezeléstől, hogy majd ekkor, meg akkor viszik el, de a kazán csak marad. Az utóbbi időkben meg egyenesen zaklatásnak veszik, ha a kazán elszállítását sürgetni merjük.

Ha a házkezelőség nem tud mit kezdeni ezzel a kidobott kazánnal, miért nem hívja segítségül a MÉH-et?

Jalics Jánosné,
lakóbizottsági elnök,
XIV., Thököly út 152.

Találmány a javából

Szín: az előadó szobája a Találmányi Hivatalban

Előadó (íróasztalnál ül, nyakig iratok közt): Értse meg, Kenesei úr, hogy egérfogó minket nem érdekel. Hiszen azt már régen feltalálták.

Feltaláló (az asztal előtt áll. Aktatáskával): Ugyan kérem, hogy jön az az egérfogó ehhez az egérfogóhoz! Az én egérfogóm minden idők legpraktikusabb egérfogója.

Előadó: Hát mi a lényege a dolognak?

Feltaláló: Egyszerű az egész. Nem kell hozzá más, csak egy darabka kifeszített spárga, amelyre ráhúzunk egy zsilettpengét. Ez a spárga közepére kerül. Namármost, a spárga egyik végére rákötünk egy diót, a másik végére pedig egy mogyorót. *(Mindezt készen elővesz a táskából, és mutatja.)* Tessék, ennyi az egész.

Előadó: És hogy működik ez?

Feltaláló: Az egér kijön a lyukból, megáll a spárga közepénél, a penge előtt, és tűnődni kezd: „Dió? Mogyoró?... Dió? Mogyoró?..." S miközben ide-oda forgatja a fejét, a penge szépen elnyiszálja a torkát... *(Közben mutatta a fejmozdulatokat.)*

Előadó (mérgesen): Menjen a fenébe a marhaságaival!... Ilyen ostobasággal feltartani az embert! Nekem komoly munkám van!

Feltaláló (sértődötten): Jó, jó, ha nem kell, hát nem kell... *(Összecsapja a holmiját, és elmegy.)*

(A szín egy pillanatra elsötétül. Ez érzékelteti, hogy közben valamelyes idő telt el.)

Feltaláló (kopogás után azonnal be): Jó napot!

Előadó (kelletlenül): Mi az, már megint itt van?

Feltaláló: Igen, tökéletesítettem a találmányomat.

Előadó: Az egérfogót?

Feltaláló: Azt, azt. *(Elővesz egy darabka spárgát, és a lyukakon keresztül ráhúz a középpontig egy zsilettpengét.)* Nem kell a dió és nem kell a mogyoró...

Előadó (gúnyosan): Csak a spárga kell meg a zsilettpenge?

Feltaláló: Csak a spárga meg a zsilettpenge.

Előadó: És hogy működik ez?

Feltaláló: Előjön az egér, megáll a pengénél, és rosszallóan megcsóválja a fejét: „Se dió, se mogyoró?... Se dió, se mogyoró?..." *(Mutatja a fejcsóválást.)* És ezenközben elnyiszálja a nyakát.

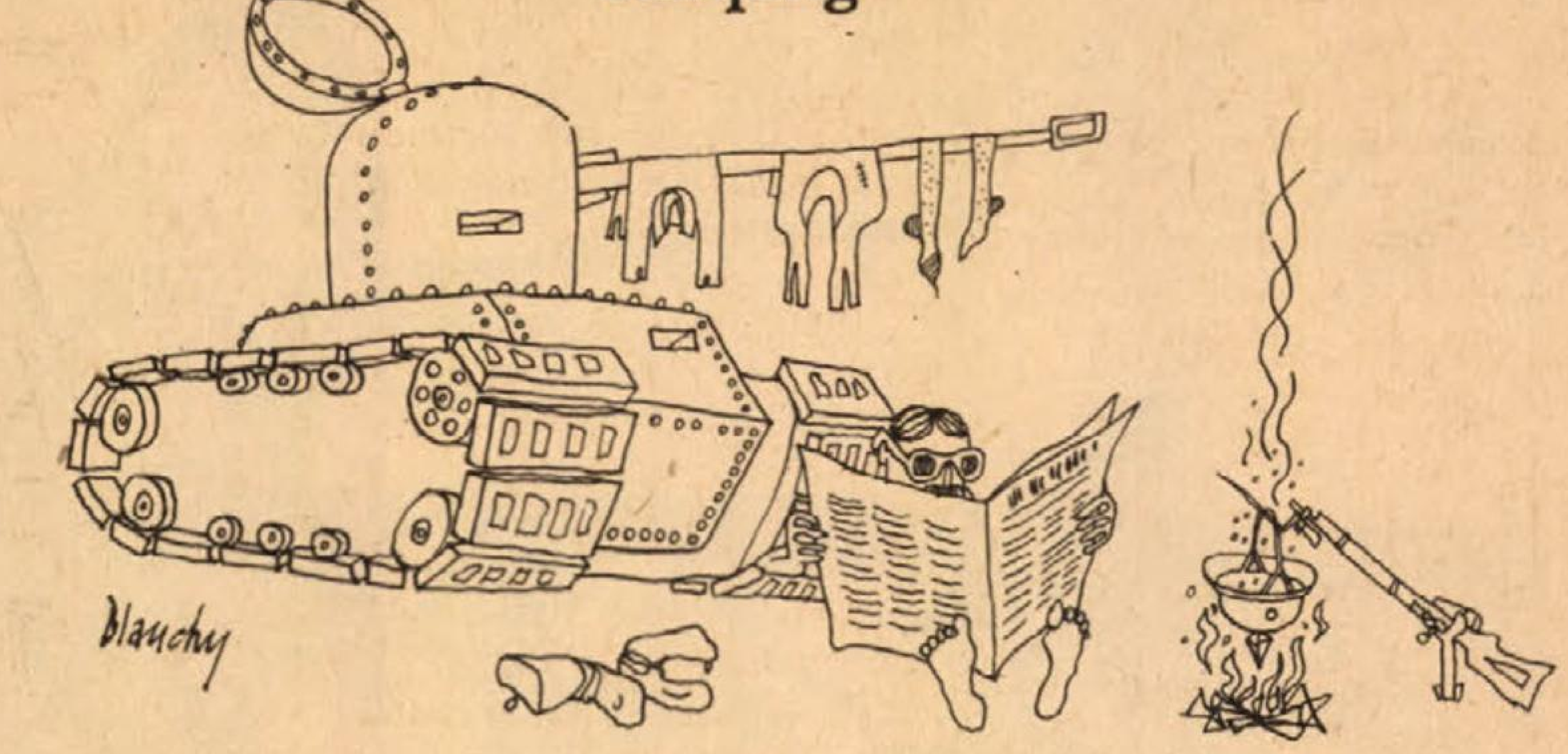
Előadó (a fejéhez kap: Jaj Istenem!... *(Elájul.)*

Feltaláló (csodálkozva): Ez se kell?!... Jó, akkor felajánlom a külföldnek! *(Elmegy.)*

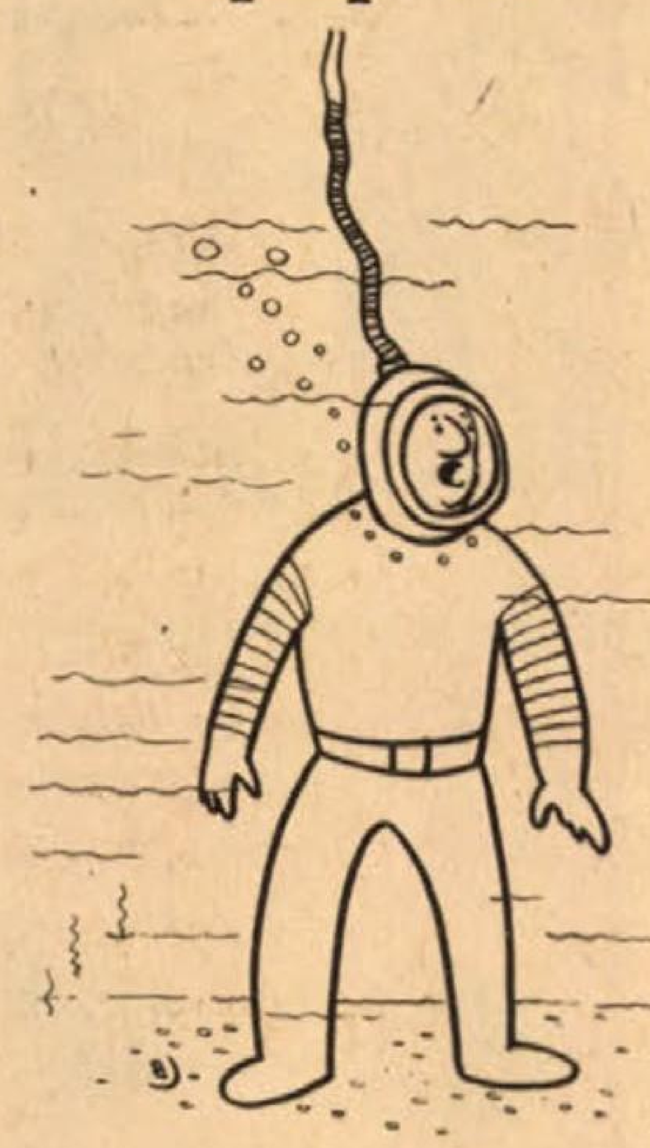
(heves)

Beküldött RAJZOK

Camping

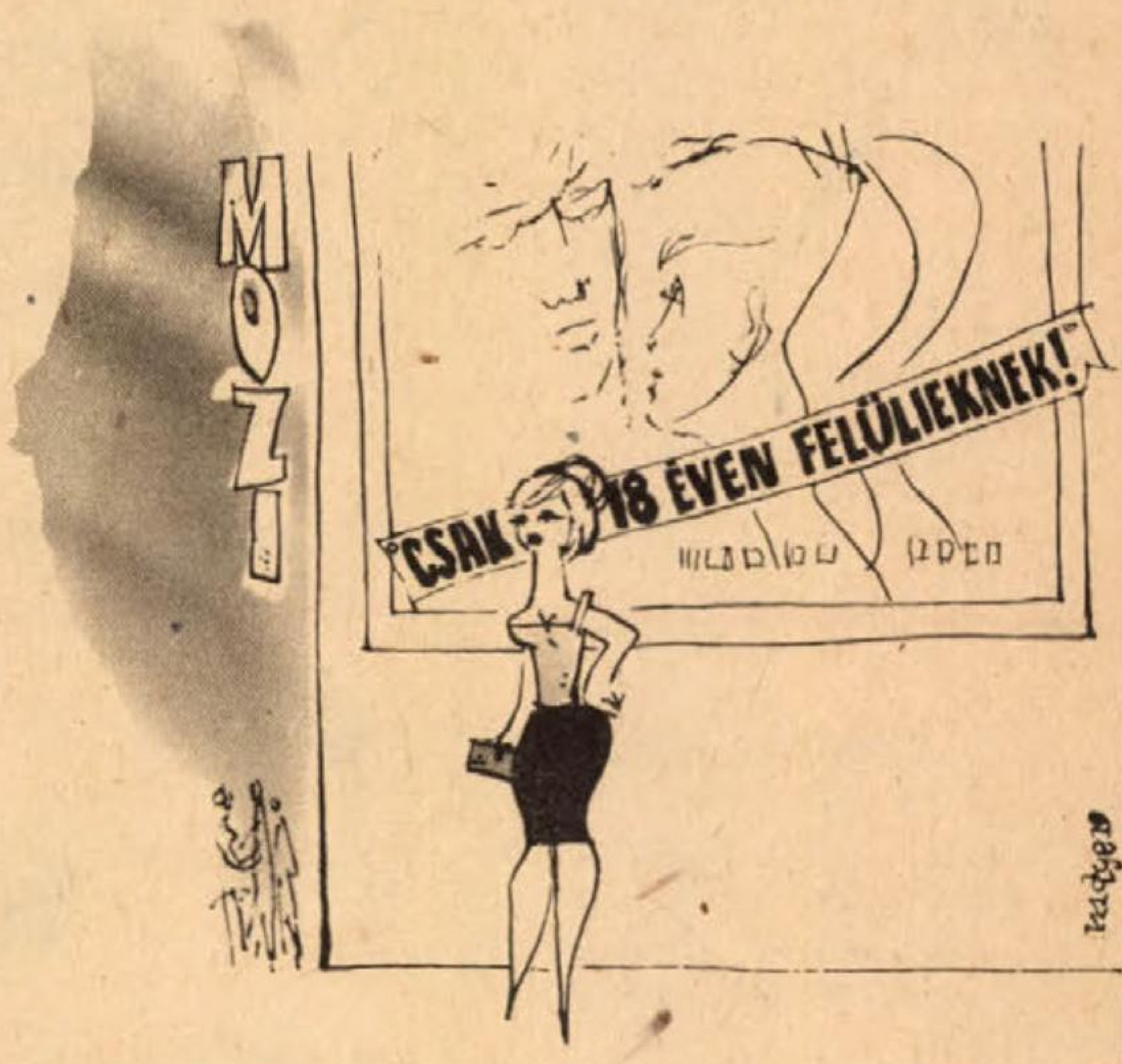

Apropó...

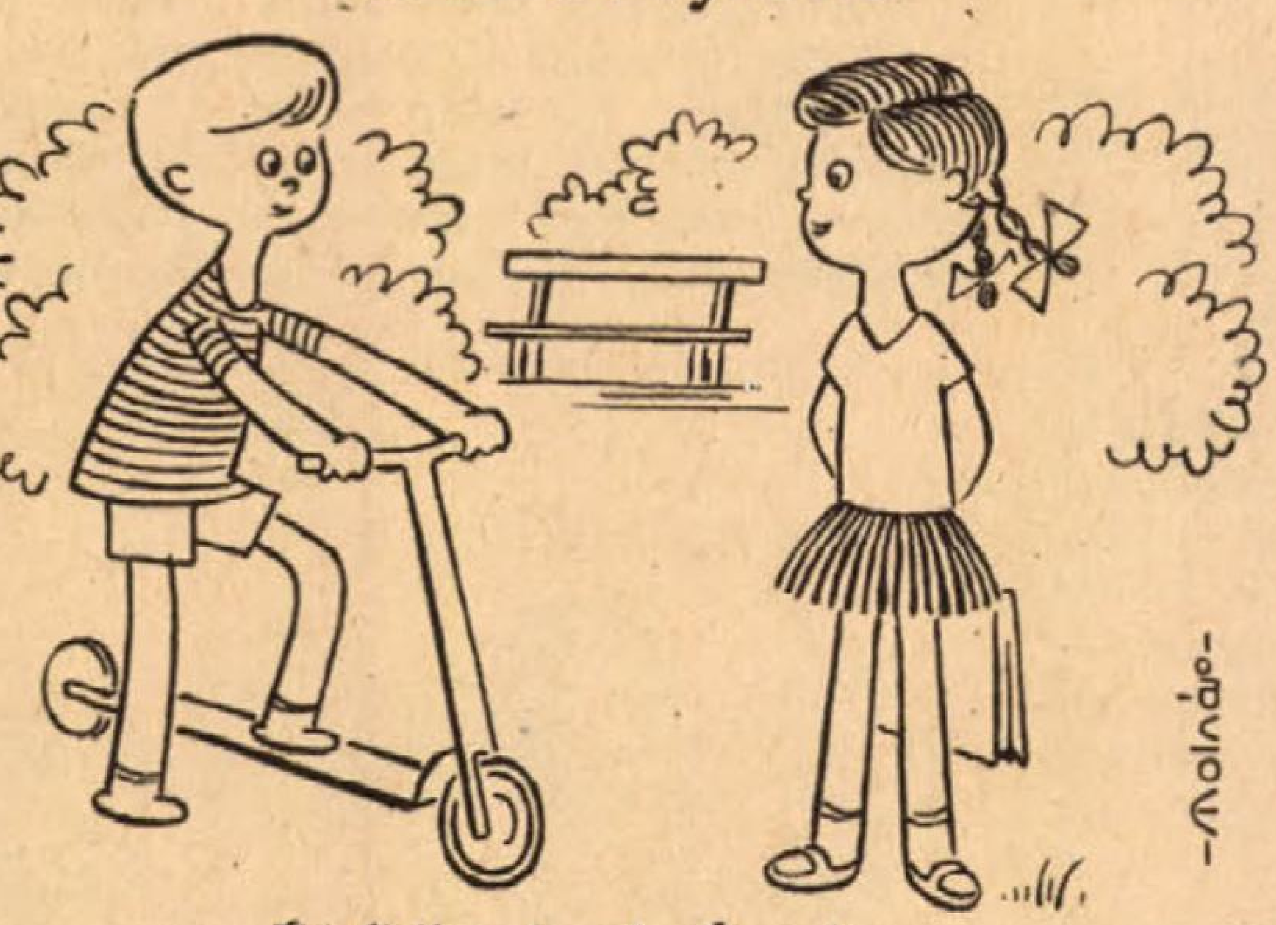

– Hű, de szomjas lettem!

Szegény kislány

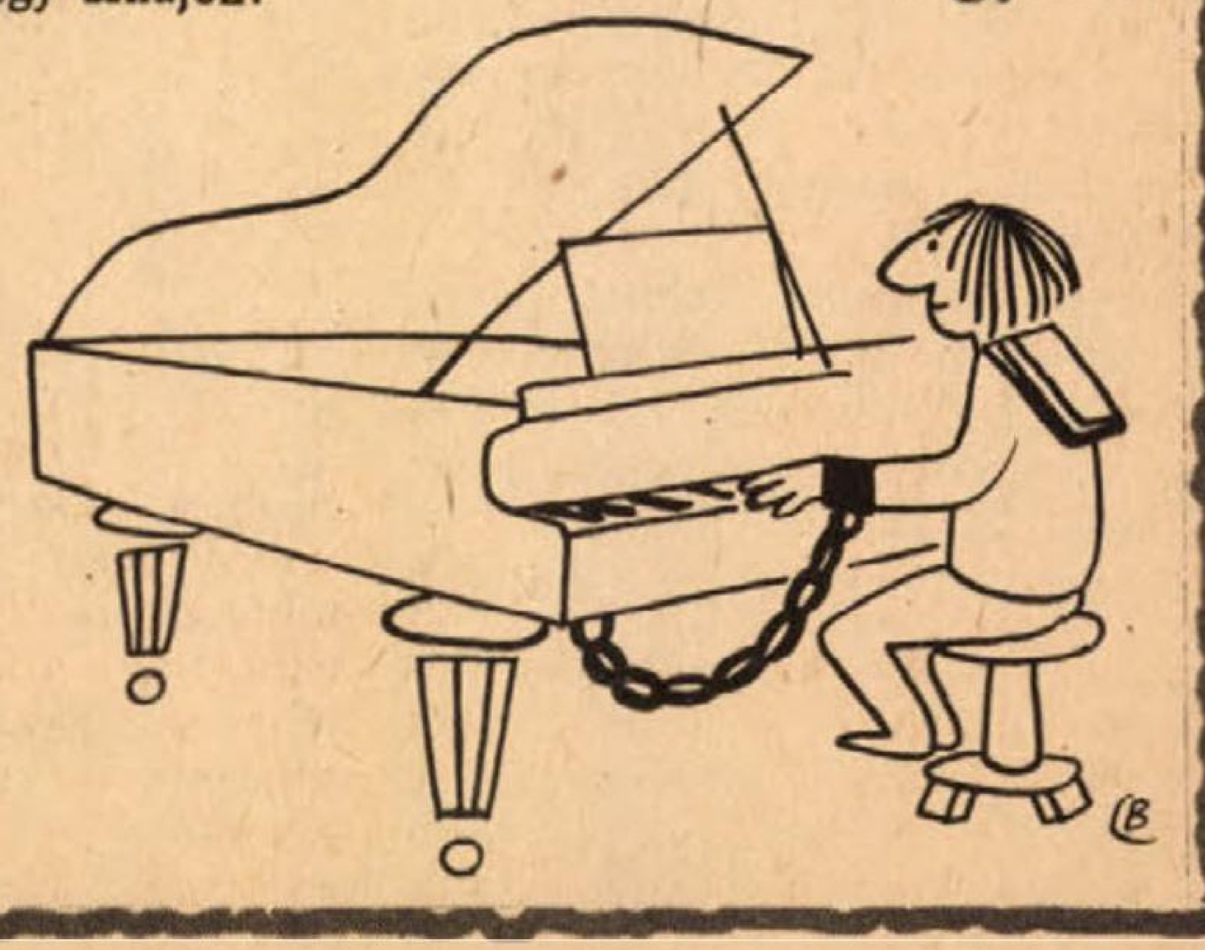

Mai leányálom

– Én fizikus leszek. És te?
– Légikisasszony egy űrhajón!

Csodagyerek

Dlauchy Ferenc (Budapest)
Baticz Levente (Budapest)
Molnár István (Szentes)
Mayer Gyula (Szeged)
rajzai

Anglia vadászgépeket küldött a nyugatnémeteknek

Erdei Sándor rajza

Strauss: Csak ennyi? Mi negyvenben sokkal többet küldtünk Angliába ...

Őszibarack-befőzés

Mi, asszonyok nem azért rakjuk el a befőttet, hogy a hosszú téli esték unalmát frissítő vitaminnal űzzük el, vagy hogy influenzás hozzátartozóink szenvedését dunsztossal enyhítsük.

Nem. Ezek az okok legfeljebb ürügyül szolgálhatnak a gyümölcsfélék konzerválásához.

A befőzés lényegében az asszonyi erők nagy összemérése. Izgalmas és késhegyig menő vetélkedés: hogy ki veszi olcsóbban a befőznivalót?

Be kell vallanom, a nyár folyamán több súlyos megpróbáltatás érte önbecsülésemet és önérzetemet. Már a málnánál kezdődött. Kilóját kilenc fillérrel drágábban szereztem be, mint az ismerős asszonyok átlaga, és így kitettem magam a nők becsmérlő és fitymáló megjegyzéseinek.

Helyzetem nemhogy javult volna a sárgabarack évadjában, sőt, még rosszabbodott. Utcaszerte én fizettem legmagasabb árat a barackért: 7,5 fillérrel haladtam meg az átlagot.

Tudomásomra jutott, hogy méltatlan nyári szereplésem révén több családban én lettem a negatív befőzési-hős, a riasztó példa.

Lassanként az az elhatározás érlelődött meg lelkemben, hogy az őszibarack eltevésekor megkísérlem helyreállítani megrongálódott hírnevemet.

A nyár folyamán azt a tanulságot szűrtem le, hogy valamirevaló asszony nem a Közértben, még csak nem is a Zöldségboltban, de még csak nem is a piacon szerzi be az eltenni való gyümölcsöt. Nem. Jóravaló, öntudatos háziaszszony vidéki forrásból vásárol. Az az igazi, az az olcsó.

Levelet intéztem hát egy ismerős érdi családhoz, hogy hajlandók lennének-e egy nagyobb nagykereskedelmi tételt, mintegy tizenöt kiló őszibarackot rendelkezésemre bocsátani.

Tegnapelőtt sürgöny vert fel éjszakai álmomból: jöhetek a barackért. Kivettem egy nap szabadságot és autóbusszal elutaztam Érdre. A gyümölcs érett állapotban még a fán csüggött. Egy fiú segítségével, aki mindössze csak tisztes dupla napszámot kért, leszedtem az őszibarackot.

A helybeli szaküzletben kaptunk zsineget, selyempapírt, és így rendesen be is csomagolhattuk. Az autóbuszállomásra taxi vitt ki. Az őszibarack-poggyászért viszonylag nem is számítottak sokat.

És végre valóra vált álmom. Büszkén cipeltem a két nagy kosarat, és a szembejövő utcabeli asszonyok kérdésére szerény tárgyilagossággal közöltem az őszibarack árát. Tizenkét fillérrel volt alacsonyabb az átlagnál.

Az egész utcában én vásároltam a legolcsóbban a befőzni való gyümölcsöt.

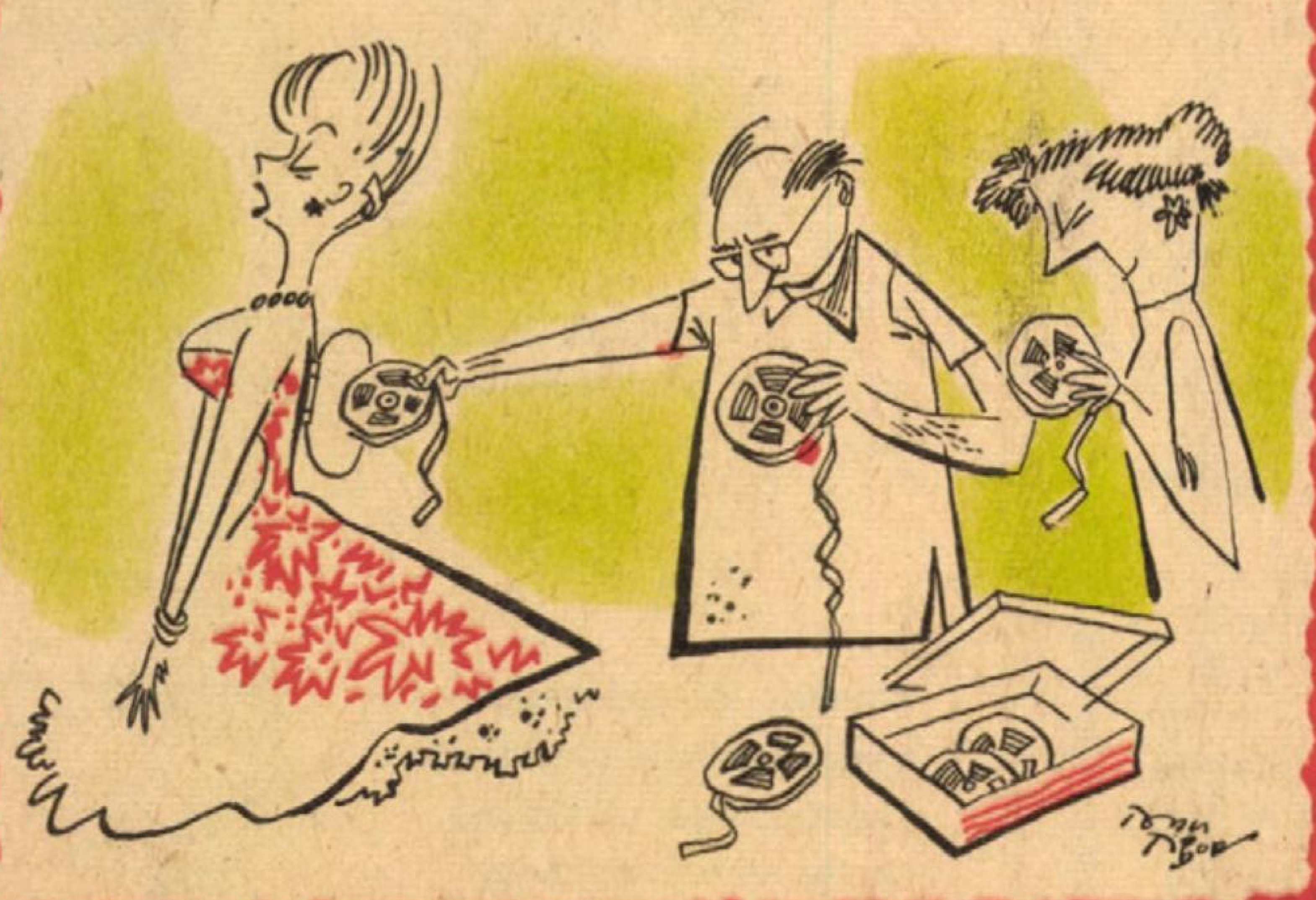
Megérte a 85 forint költséget. Pont ennyibe került ugyanis az autóbusz, a napszám, a poggyász, a taxi, a papír és a zsineg.

Persze, a barack árán felül. De erről hallgatok, mint a sír ...

Kertész Magda

Dizőz

Toncz Tibor rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.4771 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.